

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

NOIEMBRIE 1993

DIN VIATA BISERICII

DUPĂ ȘASE SECOLE

Anul trecut, orașul Gura Humorului a sărbătorit 600 de ani de atestare documentară. S-au revăzut vechi hrisoave, s-au organizat vechi ceremonii, s-au depănat amintiri.

Mulțimi de vizitatori s-au perindat prin urbe și vecinătățile celebre: Voroneț și Mănăstirea Humorului.

Istoria adventă în aceste locuri este mult mai recentă și totuși plină de semnificații. A început în 1914 și,

ca orice început, și acesta a fost modest. O familie, apoi alta, apoi alți câțiva. În preajma celui de-al doilea război, exista aici o comunitate de 24 de membri. Dar nu
(continuare în pag.3)

SCRISORI - SCRISORI - SCRISORI - SCRISORI

● Având în vedere evenimentele ce vor clătina pământul, membrii bisericii trebuie să fie avertizați, pentru că ei trebuie să caute și să realizeze în viața lor o profundă și adevărată convertire, o reală pocăință.

Aceasta este marea noastră nevoie, o mai mare nevoie a bisericii noastre. Foarte rar se mai aud astăzi în comunitățile noastre solii referitoare la adevărul prezent... Nu este nimeni care să se ridice în Numele și în puterea lui Dumnezeu și să cheme întreaga biserică la o pocăință veritabilă?

Nu aduc nici un reproș nimănui. Dar sunt uimit de cele ce văd... Cine va asculta de solia lui Dumnezeu din Ioel 2, 15. 17?

Mircea Prisăcaru
Com. Piatra Neamț

● Doresc să-mi descarc și eu sufletul... și știu că opinia mea este a multora. Deși nu fac parte dintre cei bătrâni, am 40 de ani... De ce în ultimul timp bătrânii noștri sunt dați la o parte? S-a constatat oare că nu au destulă experiență? Au tinerii o experiență mai mare? Nu vreau să spun că nu avem tineri capabili... dar le lipsește experiența unei vieți întregi. În orice atelier, pe lângă un meșter, învață 2-3 ucenici. Dar atelier numai cu ucenici n-am văzut. Nu avem atâtea exemple în Biblie? (1 Regi 12)

Dacă tot se țin tot felul de festivaluri, ...pe când un congres al „bătrânilor“?

„Să vorbească bătrânețea, marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea“.

Pop Vasile
Com. Lunca de Jos, Maramureș

● Mă uimește... ceea ce văd în jurul meu. Mă refer la biserica noastră. Frământările cu depuneri și câștiguri prin „Caritas“. Pe mine, care sunt proaspăt convertită, mă frământă această problemă, la care nu-i găsesc răspuns. Se vede dar că ne luăm la întrecere cu lumea. Am discutat cu persoane angajate în aceste câștiguri care susțin că s-au rugat înainte de a face acest pas. Consider că această rugăciune este egală cu aceea de a sta în fața unui pahar cu alcool și a te ruga lui Dumnezeu să-ți spună dacă să-l iei sau nu, când știi că nu trebuie să-l iei.

Bubău Eugenia
Com. Agnita

Dumnezeu ne spune că trebuie să ne câștigăm pâinea cea de toate zilele prin muncă cinstită. Tot ceea ce vine în conflict cu acest principiu este de condamnat. Spiritul de îmbogățire fără muncă este spiritul dumnezeului veacului acesta (Redacția).

● „Am primit 'Curierul Adventist' pe lunile iulie și august a.c. Ca întotdeauna, le-am studiat și am găsit lucruri bune pe care mi le-am însușit și cu ajutorul Domnului doresc să le pun în viața personală și de cămin și prin influență și cuvinte și celor din jur.

Referitor la articolul în legătură cu Manualul Comunității și problema rebotezării și a participării la Sfânta Cină a celor ce nu sunt membri, vreau să vă scriu - Nu că sunt învățat și alții nu ar ști! Nu. Dar Ioan Botezătorul și apoi uce-

nicii botezau pe iudeii care țineau Sabatul, nu mâncau lucruri necurate, etc. Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie curată, fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta. Și lucrul acesta acum, înainte de încheierea harului. Tot la fel este și participarea la Sfânta Cină a celor ce nu sunt membri. Dacă cineva, după ce aruncă țigara din gură, intră în Casa de Rugăciune, este impresionat de predică, poate participa la Sfânta Cină? Este el pregătit s-o ia spre binecuvântare și nu spre blestem?

Să nu uităm că popularitatea, prosperitatea în cele materiale, asemănarea cu alții au fost cele care au slăbit spiritualitatea bisericii.

Bălbăie Titel
Com. Buciumeni

● Am o nedumerire și vă rog să mă faceți să înțeleg această problemă:

Dacă natura umană a Domnului Hristos a avut înclinații spre păcat sau nu. Dacă Domnul Hristos a biruit ispitele, pentru că nu a avut de la natură înclinații spre păcat sau pentru că înclinația spre păcat a fost înfrântă prin legătura Sa neîntreruptă cu Tatăl?

Pentru o mai bună clarificare, citiți cartea „Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului“ și „Advenștii de Ziua a Șaptea Cred...“, care va apărea în curând. Dacă mai aveți încă nelămuriri, scrieți-ne.

Redacția

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11/1993

ANUL LXX

Revista

CURIERUL ADVENTIST

este

organul oficial

al Bisericii Creștine

Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Corectură:

Florica Gheciulescu

Tehnoredactare computerizată:

George Toncu

Culegere:

Lori Gheorghijă

CUPRINS

- După șase secole.....	cop.1
- Scrisori.....	cop.2
- Editorial.....	pag.1
- Adra.....	pag.2
- Duhul Sfânt.....	pag.4
- Știați că?.....	pag.6
- De data aceasta.....	pag.7
- Început de an.....	pag.9
- Durere și speranță.....	pag.12
- Putem fi siguri.....	pag.13
- O viziune mai mare.....	pag.14
- Colțul gospodinei.....	pag.15
- Cartea de împrumut.....	pag.16
- Atmosfera sfântă.....	pag.18
- Sfârșit de cale.....	pag.20
- Unde este Dumnezeu lui Ilie.....	cop.3
- Reînviere.....	cop.4
- Paradox.....	cop.4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI“
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

„Rugați-vă neîncetat“

1 Tes. 5, 17

Biserica a fost chemată și în acest an la rugăciune. Am avut cu toții privilegiul de a avea o comuniune deosebită cu Cel care ne-a chemat la mântuire și slujire. Săptămâna de Rugăciune este o invitație deosebită a cerului de a folosi acest mijloc de comuniune cu Dumnezeu, cu Mântuitorul nostru. Este nevoie de plinătatea Duhului Sfânt în viața noastră personală și în viața bisericii.

Având în vedere timpurile profetice pe care le trăim, biserica lui Dumnezeu și cei care o compun au o lucrare specială de făcut, fapt pentru care au nevoie de a trăi o viață de rugăciune.

„Lipsa Duhului Sfânt“, spune serva Domnului, „este aceea care face ca lucrarea Evangheliei să fie așa de lipsită de putere“ (4 T, pag. 21. 22). Este timpul ca biserica în totalitatea ei și fiecare dintre noi în mod individual să prelungim ocaziile Săptămânii de Rugăciune, transformând-o într-o permanentă viață de rugăciune și comuniune cu Dumnezeu.

Este de reținut faptul că, în timp ce alte denominațiuni se îndreaptă cu interes spre rugăciune, cerând credincioșilor lor să aibă zilnic o oră de rugăciune, la ora d-în zi, când se consideră că Domnul Hristos - Fiul lui Dumnezeu - a zis: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul“ (Evenimentul zilei/5.11.1993), în timp ce, în marea lume mahomedană, muezinul cheamă pe adoratorii profetului de cinci ori pe zi la rugăciune, se pare că noi am obosit rugându-ne sau considerăm că alte exerciții spirituale sunt mai necesare decât rugăciunea. Activitatea misionară, oricât de intensă ar fi, nu înlocuiește rugăciunea. Mai degrabă, trebuie să fim convingși de faptul că eforturile noastre individuale și colective vor fi rodnice numai în măsura în care ele vor fi rezultatul unei profunde și continue comuniuni, prin rugăciune, cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Domnul Hristos în persoana lui a atras atenția ucenicilor că „trebuie să se roage necurmat și să nu se lase“ (Luca 18, 1).

Am convingerea că puterea unei vieți de rugăciune, de fapt manifestarea Duhului Sfânt în viața noastră, este o nevoie actuală. Este baza lucrării de reînviere spirituală, de care este atâta nevoie. Este nevoie stringentă de a părăsi laodiceanismul nostru, o piedică în calea trezirii spirituale pe care Duhul lui Dumnezeu dorește s-o facă în mijlocul poporului Său.

Printre scrisorile care ajung pe biroul meu, am primit una care m-a impresionat și care mi-a demonstrat încă o dată, dacă mai era nevoie, că Duhul lui Dumnezeu se luptă pentru a arunca în aer zăgazarile ce împiedică revărsarea ploii târzii, pentru ca reînvierea de la fața lui Dumnezeu să cuprindă rămășița bisericii Sale.

Autoarea, în sufletul căruia se duce o luptă puternică, recunoaște că „am păcătuit atât de mult, încât nu cred să fi rămas o faptă urâtă pe care să n-o fi făcut“. A scris pentru nevoia de a se confesa. A venit în legătură cu Cuvântul Scripturii și din studierea ei a înțeles adevărurile mântuitoare. „Poate că Domnul aude rugăciunile mele și într-o zi mă va scăpa de legăturile celui rău... De aceea vă rog... rugați-vă pentru mine în adunările dumneavoastră.

Atunci când m-am rugat Domnului să-mi lumineze mințile, ca să pot înțelege anumite probleme din Biblie..., Domnul m-a auzit și mi-a trimis câteva broșuri tipărite de biserica dumneavoastră, din care am înțeles... adevărul." Prin experiență personală în rugăciune, Dumnezeu i-a arătat care este adevărul.

„Ori de câte ori mă rog Domnului“, spune ea, „El mă întărește să fac numai bine. Iar când neglijez rugăciunea, cel rău pune stăpânire pe mine... După ce am aflat adevărul..., am început să spun despre acest adevăr celor din casa mea, rudelor, prietenilor..., dar m-au întâmpinat cu dispreț. Bărbatul meu mi-a spus că sunt nebună... Dar

simt de datoria mea să spun și altora despre Isus Hristos cel răstignit pe cruce. În afară de cei ce m-au disprețuit, au fost și oameni care au fost impresionați de adevăr. În concluzie, sunt foarte mulți oameni care nu au de-a face cu nici o biserică și care sunt dornici să audă adevărul. Eu consider că fiecare membru al Bisericii Adventiste ar trebui să le vorbească celor din jurul lor. Aici, unde trăiesc acum, sunt câțiva membri ai Bisericii Adventiste, dar pe nici unul nu l-am auzit vorbind celorlalți despre Hristos. Cred că trebuie făcut mai mult pentru câștigarea de suflete.“

Persoana care scrie aceste rânduri nu este membră a bisericii

noastre. Cu ea n-a ținut nimeni lecturi biblice, ci, printr-o personală legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune, a cunoscut adevărul și se luptă în rugăciune cu nedesăvârșirile ei. Da, mare este puterea rugăciunii. Da... „vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă în Împărăția Cerurilor...“ (Mat. 8, 11. 12).

Să ne rugăm pentru acest suflet și pentru marea mulțime de suflete sincere, ce, apăsăți de povara păcatului, așteaptă lumina, eliberarea, liniștea și pacea pe care Domnul Hristos o aduce sufletului pocăit.

D. Popa

ADRA

CONTRIBUIE LA RECLĂDIREA DE CASE ȘI CLINICI PENTRU VICTIMELE CUTREMURULUI DIN INDIA

Oficialitățile Agenției Adventiste pentru Dezvoltare și Ajutorare (Adventist Development and Relief Agency - ADRA) au făcut cunoscut planul pe termen lung de ajutorare a victimelor celui mai dezastruos cutremur ce a lovit India în ultimele decade. „Am făcut imediat o donație de 250.000 dolari“, spune Ralph Watts, președintele ADRA, „și, în plus, am dat un milion de rupii la fondul ce se strânge pentru victimele din statul Maharastra“.

După ce a vizitat orașul Killari, ce are o vechime de peste 300 de ani, unul din orașele cele mai greu lovite, fr. Watts spune că pierderile

de vieți omenești sunt enorme. „Până la cutremur, aici locuiau 31.000 de locuitori. Autoritățile locale ne spun că au mai supraviețuit aproximativ 2000 de locuitori. Aproape toate casele sunt un morman de pietre și noroi. Aici, casele s-au clădit din pietre și noroi, nu ciment, nu fier beton pentru rezistență, nimic. La cutremur, ele s-au prăbușit“, adaugă fr. R. Watts.

„Am găsit o bunică plângând cu suspine. Ne-am apropiat de ea și am întrebat-o cu ce îi putem veni în ajutor. Ea ne-a spus printre suspine că în noaptea aceea a dormit la hotel, fiind în vizită. „Mai bine rămâneam acasă și aș fi murit cu familia mea“. Ea avea nepoți și strănepoți și toți au murit în această catastrofă. Ea nu mai avea pe nimeni. Rămăsese singură. Și astfel de relatări se aud mereu și mereu“, spune fr. R. Watts.

Imediat, ADRA a trimis o echipă de medici și asistente, medicamente și ajutoare pentru prim ajutor. Acum, ADRA face planuri pentru reconstrucția de case pentru cei ce au rămas fără adăpost. „Do-

rim să facem un plan pe termen lung pentru ajutorarea victimelor cutremurului din India. De asemenea, dorim să le venim în ajutor și cu animalele de care au nevoie pentru lucrarea pământului“, transmite fr. R. Watts.

Diviziunea Euro-Africa s-a implicat și ea în ajutorarea celor ce au suferit de pe urma acestui cutremur din India. Cei care simt împreună cu aceste victime sunt rugați să transmită ajutoarele lor pe adresa Diviziunii Euro-Africa, cu mențiunea: „Pentru catastrofa din India“.

„ADEVĂRAT VĂ SPUN
CĂ, ORIDECÂTE
ORI AȚI FĂCUT
ACESTE LUCRURI
UNUIA DIN ACEȘTI
FOARTE NEÎNSEMNAȚI
FRAȚI AI MEI
MIE MI LE-AȚI FĂCUT.“

MATEI 25,40

DUPĂ ȘASE SECOLE

Urmare din coperta I-a

exista un locaș de închinare.

După război, cei din Gura Humorului au fost nevoiți să meargă, Sabat de Sabat, 8 Km până la Capu Codrului. Vremuri grele și parcă fără speranță.

În primăvara lui '90, s-a reînființat comunitatea Gura Humorului. Dar nu exista un locaș de închinare. Prin bunăvoința sorie Oanea Zamfira, casa dumneaei a devenit provizoriu locaș de închinare.

Istoria construirii Casei de Rugăciune a comunității Gura Humorului, a cărei inaugurare a avut loc în Sabatul din 16 octombrie 1993, este plină de peripecii. Privită cu suspiciune, întâmpinată când cu bunăvoință, când cu ostilitate de autoritățile locale, inițiativa ridicării acestei Case de Rugăciune a reușit pentru că Dumnezeu a poruncit, iar membrii acestei comunități au ascultat această poruncă și s-au dăruit total.

Se poate spune despre ei ceea ce s-a spus despre bisericile Macedoniei în 2 Corinteni 8, 2-3:

„În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de

dărnicie din partea lor.“ Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterile lor și chiar peste puterile lor.

Au lucrat din toată inima, cu mic, cu mare, copii și bătrâni, conștii cu suflet și dăruire de prezbiterul comunității, Iftimescu Daniel.

Sabatul din 16 octombrie 1993 a venit să încununeze strădania lor. A fost o atmosferă de adevărată sărbătoare sfântă. Foarte mulți locuitori ai urbei au venit plini de curiozitate, aducând flori, să asiste la sfințirea noii biserici. Au venit cu bucurie în suflet membri din comunitățile învecinate, care au ajutat la ridicarea noului locaș. Casa cea nouă a părut deodată mică și neîncăpătoare.

La ora 10, a început ceremonia de sfințire a locașului de închinare. Din partea Uniunii, serviciul divin a fost condus de fratele Buciuman Ioan. A fost prezent fratele Burlacu Pavel, secretarul Conferinței Moldova. Erau de față încă doi pastori: unul care începuse construcția, Valeriu Petrescu, și altul care o terminase, Dorel Lupulesc.

S-a citit un mesaj din partea președintelui Uniunii, s-a rostit un

cuvânt de bun venit din partea Conferinței, fostul și actualul pastor al comunității au prezentat istoricul comunității, iar prezbiterul a rostit un cuvânt de mulțumire. Apoi, o scurtă predică, în care au fost evidențiate rosturile unui locaș de închinare. Și momentul culminant: rugăciunea de binecuvântare, la care întreaga suflare a participat cu amin-ul lor. Muzica corală și instrumentală și versurile au întregit solemnitatea.

A fost cu adevărat un moment istoric. Doar un moment, pentru că duminică s-a oficiat un botez, la care 17 suflete au încheiat legământ cu Dumnezeu, iar luni, pastorul Iosub Costel a început o evanghelizare care se desfășoară cu succes.

Un moment istoric. După 600 de ani de la întemeierea localității, după aproape 70 de ani de când solia adventă a încolțit la Gura Humorului, în sfârșit, porunca divină: „Să-Mi faceți un locaș și Eu voi locui în mijlocul vostru“ s-a împlinit.

Valeriu Petrescu

DUHUL SFÂNT

URMARE DIN CURIERUL NR. 9/1993

PUTEREA LUI DUMNEZEU DE A TRANSFORMA ȘI DE A DA PUTERE

DUHUL SFÂNT - O PERSOANĂ DIVINĂ

Vorbirea principală a Domnului Isus cu privire la venirea Duhului Sfânt se găsește în Ioan, capitolele 14 și 16. Studiind aceste capitole, vedem clar faptul că Duhul Sfânt este o persoană și o parte componentă a Treimii Divine - împreună cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul.

În tot timpul cât El a fost cu ucenicii Săi, Domnul Isus a fost Sfătătorul lor. După înălțarea Lui la cer, Duhul Sfânt trebuia să ia locul lor ca Sfătător, Învățător și Călăuzitor. Duhul Sfânt avea să le aducă aminte de învățăturile Domnului Hristos, să-i călăuzească în tot adevărul și să le descopere cele ce aveau să vină. În lucrarea Sa de călăuzire, se cuprinde și convingerea de păcat, neprihănire și judecată.

Isus i-a asigurat pe ucenicii Săi, întristați în urma anunțării Sale că îi va părăsi, întorcându-se la Tatăl, că nu-i va lăsa orfani. Ci El va ruga pe Tatăl ca să le dea „un alt Mângâietor“ - unul asemenea Lui - care să rămână cu ei. Domnul Isus a numit pe acest reprezentant PARACLET.

Duhul Sfânt este mai mult decât numai un „Mângâietor“, mai mult decât numai un „Sfătător“. Duhul Sfânt este, de asemenea, un APĂRĂTOR (AVOCAT) și sprijinitor. Duhul Sfânt este dat fiecărui copil al lui Dumnezeu și este un ajutor potrivit pentru orice situație și în orice nevoie.

Pentru mine, Paraclet-ul este ambasadorul plenipotențial, investit cu toată autoritatea cerului, cu înțelepciune, bogăție și putere, avându-și originea în iubirea Tatălui și harul Domnului nostru Isus Hristos. În această făgăduință a Duhului Sfânt, Isus a dat urmașilor Săi un cec în alb, semnat cu sângele Său - un cec în alb, plătit cu toate resursele cerului.

A fi sigilat cu Duhul Sfânt nu înseamnă că recipientul este schimbat imediat. Mai de grabă, aceasta înseamnă că Duhul a venit în viața celui convertit de bună voie, începând acolo o lucrare de schimbare, de transformare, de la răzvrătire la o ascultare dintr-o inimă plină de bucurie și recunoștință.

Este vrednic de reținut faptul că Domnul Isus, în parabola Sa din Matei 12,43-45, a asemănat templul sufletului cu o casă. Parabola subliniază faptul că templul sufletului unei persoane nu trebuie și nu poate să rămână liber. Cineva sau ceva trebuie să-l ocupe. La convertire, Duhul Sfânt intră sau pune stăpânire pe inima păcătosului, nu ca un oaspete, ci ca unul ce, în mod permanent, locuiește acolo și ca un Sfătător permanent.

Din holul templului sufletului, ca să ne exprimăm astfel, Duhul Sfânt pătrunde în sufragerie, în bucătărie, în dormitoarele familiei, în baie. Duhul examinează picturile expuse pe pereți, hrana din frigider, programele radio T.V. pe care le vizionăm în sufragerie și viața, în general, din familie. Și, în toate compartimentele vieții noastre (sufragerie, bucătărie, dormitor, baie), El aduce schimbări și transformări.

Sub călăuzirea Duhului Sfânt, omul convertit învață că adevăratul creștin este un administrator al lui Dumnezeu atât în ceea ce privește corpul, timpul și a ceea ce el are - averea sa. Duhul Sfânt este un ghid, o călăuză pentru dorințele și

planurile sale. El este un agent regenerativ, care personalizează și face eficientă pentru fiecare persoană lucrarea mântuirii, adusă la îndeplinire prin moartea Domnului Hristos pe cruce.

Nu trebuie să uităm totuși că nu toți creștinii au crescut la același nivel. De aceea, nu toți urmașii Domnului Hristos sunt la fel, cu toate că consacrarea lor poate fi la fel, din toată inima. Principiul creșterii aplicat plantelor a fost enunțat de Isus și se aplică, de asemenea, creștinilor.

Experimentând o schimbare gradată atât în gândire, cât și în felul nostru de viață, vom ajunge să reflectăm din ce în ce mai mult și mai pe deplin voia lui Dumnezeu. În final, noi vom fi pe deplin sub controlul Duhului Sfânt și vom fi „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Ef. 3, 19). Aceasta era speranța lui Pavel pentru fiecare credincios. În acest fel, noi devenim urmași ai Săi mult mai activi și mai eficienți.

Daniel și cei trei tineri evrei ne servesc ca exemple de oameni care nu numai că au fost sigilați cu Duhul Sfânt, ci, după toate aparențele, botezați și umpluți cu Duhul Sfânt, încrezându-se pe deplin în Dumnezeu. De aceea ei au fost gata să moară mai degrabă decât să se despartă sau să nesocotească voința lui Dumnezeu pentru ei (Daniel 3 și 6).

NICI UN FEL DE GARANȚIE

După cum nici o logodnă și nici o ceremonie de căsătorie nu este o garanție a durabilității căsătoriei respective, tot astfel nici sigiliul lui Dumnezeu, nici plinătatea Duhului nu pot garanta salvarea veșnică a unei persoane. După ce ne-am mărturisit supunerea, credințioșii noștri față de Dumnezeu, ca și în căsătorie, noi încă posedăm libertatea de a alege. Noi încă ne mai putem schimba. La începutul domniei sale, regele Saul a avut ex-

periența Duhului lui Dumnezeu, venind cu putere asupra lui (1 Sam. 10, 10; 11, 6). Dar, după ce el cu încăpățănare a acționat împotriva voinței lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu s-a retras de la el (1 Sam. 16, 14). În acest fel Saul, care cândva fusese puternic prin Duhul, „a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărâdelege față de Domnul“ (1 Cron. 10, 13). Să nu uităm deci că stăpânirea sau plinătatea Duhului Sfânt nu scutește pe receptor nici de ispitire și nici de încercări. Saul, plin și călăuzit de Duhul a fost ispitit și a căzut.

nu ești în stare prin tine însuși să-ți aduci scopurile, dorințele și înclinațiile în supunere față de voința lui Dumnezeu; dar dacă ești dispus să îngădui să fii făcut să vrei, atunci Dumnezeu va îndeplini lucrarea aceasta pentru tine, chiar „răsturnând izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“ (2 Cor. 10, 5).

Noi putem avea asigurarea că după ce o persoană acceptă pe Isus ca Mântuitorul lui sau al ei de păcat, Dumnezeu nu va intra nicio-

ANUNȚ

Toate cadrele medii medicale, care nu au putut susține examenul de grad principal, se vor înscrie în cursul lunii decembrie 1993, la comunitatea din str. Popa Tatú nr.38, sect.1, cod.70772, București, la fr. Mortasipu Paul - asistent.

Examenul se va aproba numai pentru aceia care l-au avut fixat sâmbăta și se va susține numai în București, în cadrul lunii Ianuarie 1994.

Actele necesare pentru înscriere:

- dosar plic
- cerere înscriere
- adevărîță vechime cu specificarea vechimii în profilul în care lucrează
- diploma de absolvire a școlii în copie și original
- certificatul de naștere și căsătoria în copie și original
- taxă de examen - 3000 lei.

Pot să-mi amintesc de multe ocazii când am cunoscut voința lui Dumnezeu, dar... nu mi-a plăcut. Atunci... m-am rugat: „Doamne, eu, prin mine însumi, nu-mi pot schimba atitudinea inimii, dar Tu poți face acest lucru. Căci tu ai zis: 'Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi' (Ezech. 36, 26, 27). Te rog, Doamne, împlinește această făgăduință în mine, astfel încât să doresc să urmez, să mă conformez voinței Tale.“

Această făgăduință a lui Dumnezeu s-a împlinit în experiența vieții mele de mai multe ori. Și el va face lucrul acesta pentru voi toți, dacă dorim lucrul acesta. Tu

dată în divorț. Dumnezeu făgăduiește că „tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cei ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară“ (Ioan 6, 37). Domnul Isus ne asigură că: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu“ (Ioan 10, 29).

Mântuirea noastră veșnică nu se bazează nici pe faptul de fi sigilat cu Duhul Sfânt și nici de a fi botezat și umplut cu Duhul Sfânt. Mai degrabă, ea este ancorată în RĂMÂNAREA NOASTRĂ ÎN HRISTOS. Isus Însuși spune: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit“ (Mat. 24, 13).

După înălțarea la cer a Domnului Hristos, ucenicii și credincioșii ce erau împreună cu ei s-au

strâns laolaltă în camera de sus, dorind să cunoască mai bine și să urmeze voia lui Dumnezeu și să fie călăuziți de El. Toți erau de acord cu aceasta (Fapte 2, 1). Ei nu mai erau deloc interesați în realizarea unor poziții de frunte sau de putere, deși acestea fuseseră gândurile lor atunci când au stat la masa Sfinței Cine cu Domnul și Învățătorul lor. În camera de sus, ei au fost goliți.

Ca rezultat, ei au fost botezați și umpluți cu Duhul Sfânt, devenind oameni călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. În lucrarea lor de evanghelizare, credincioșii din perioada apostolică n-au făcut altceva decât să aducă la îndeplinire voința descoperită a lui Dumnezeu. Ei activau cu bucurie în conformitate cu influența călăuzitoare a Duhului Sfânt.

Credincioșii bisericii apostolice au trăit la începutul erei Evanghelice; umpluți de Duhul Sfânt și călăuziți de Duhul Sfânt; vestirea Evangheliei era susținută de puterea Duhului Sfânt. Ca rezultat, ei „au răscolit lumea cunoscută” (Fapte 17, 6), evanghelizând lumea cunoscută pe atunci (Col. 1, 6. 20).

Noi, membrii bisericii rămășiței, trăim chiar la sfârșitul dispensațiunii Evanghelice, stând chiar pe pragul vesniciei, când Dumnezeu... nu noi... „va împlini pe deplin și repede pe pământ (în neprihănire - KJV) Cuvântul Lui” (Rom. 9, 28).

Dar Dumnezeu dorește ca noi să ne alăturăm Lui în terminarea lucrării Sale. Și noi putem, de asemenea, să devenim instrumente eficiente în mâinile Sale, pentru ca noi, asemenea credincioșilor din biserica apostolică, să alegem să fim plini de Duhul Sfânt și să fim călăuziți de Duhul Sfânt. După cum Dumnezeu i-a botezat și i-a umplut cu Duhul Sfânt, tot astfel este El doritor să ne umple cu Duhul Sfânt. El este mult mai nerăbdător să ne umple cu Duhul Sfânt decât suntem noi, părinții,

dispuși să dăm daruri bune copiilor noștri (Luca 11, 13).

Cunoscând toate acestea, să re-

ținem bine în inima și sufletul nostru că „dacă toți sunt dispuși și voiesc, toți pot fi umpluți de Duhul Sfânt”.

O, Doamne! Fă-ne dornici să fim dispuși și gata pentru a fi pe deplin luați în stăpânire de Duhul Tău și umpluți de prezența Ta, prin Duhul.

A.V. Wallenkamp

ȘTIAȚI CĂ? ȘTIAȚI CĂ? ȘTIAȚI...

• În fiecare cap există o formidabilă centrală, un organ compact, eficient, a cărui capacitate pare să se extindă tot mai departe, spre infinit, pe măsură ce ajungem să-l cunoaștem.

• Cercetările întreprinse de Rosenzweig și profesorul rus Anokhin arată că numărul de interconexiuni posibile de realizat de creierul uman este numărul 1, urmat de zece milioane de kilometri de zerouri. Dacă creierul nostru este capabil să opereze acest număr de interconexiuni fizice, există atunci, în mod categoric, posibilitatea ca creierul să poată primi în fiecare secundă zece noi biți de informații și aceasta pe toată durata vieții și nu s-ar folosi nici jumătate din capacitatea sa.

• O sută de mii de „mesaje” neuronale pe secundă este ceva obișnuit.

• Profesorul Anokhin a arătat că nu numai creierul are libertatea de a alege, dar că până și un simplu neuron din creier are, de asemenea, libertatea de a alege ce anume conexiuni să facă. El a stabilit că această alegere se bazează pe reacția inversă a neuronului pe care rezultatele prezente ale acțiunii i le-a sugerat că vor avea loc.

• Profesorul Anokhin concluzionează că un singur neuron, care este a zecea bilionime parte din creierul uman, are o extraordinară putere de alegere. El a stabilit, de asemenea, că neuronul face această alegere nu printr-un simplu stimul, ci bazat pe stimul, experiență și speranță.

• Negocierile dintre administrația Colegiului Adventist pentru Orientul Mijlociu și guvernul Libanului s-au concretizat în aprobarea cererii de deschidere a unei stații de radio în Beirut.

Înaintând cererea în luna martie a acestui an, oficialitățile Colegiului au fost surprinse să primească aprobarea într-un timp relativ scurt. Se pare însă că această aprobare vine ca o consecință a faptului că adventiștii au cerut licența în condițiile în care, după războiul civil, au apărut o serie de stații de emisie private, ilegale.

Stația va emite dimineața și seara între orele 7 și 11, postul putând fi ascultat în numeroase regiuni din Liban.

Programele muzicale vor alterna cu prelegeri pe diferite teme, cum ar fi sănătatea. Vineri seara și în Sabat vor fi programe muzicale și mesaje inspirate.

DE DATA ACEASTA LA BANGALORE

SESIUNEA ANUALĂ A COMITETULUI CONFERINȚEI GENERALE

E. AMELUNG

In cadrul actualului mandat de cinci ani, Comitetul anual al Conferinței Generale a avut loc, în două rânduri, în afara Statelor Unite ale Americii. Motivul este foarte simplu. În primul rând, dorința și necesitatea, chiar, ca organizația noastră să fie mai bine cunoscută și în alte țări, în afară de America de Nord, cum și pentru creșterea eficacității misionare. Pentru anul 1993, locul de întâlnire a fost Bangalore, un oraș de 3,6 milioane de locuitori, situat în sudul Indiei. India face parte din Diviziunea Asiei de Sud, teritoriu ce cuprinde, de asemenea, Nepalul. În această Diviziune, există aproximativ 185.000 de membri ai Bisericii Adventiste.

Data sesiunii anuale a Comitetului Conferinței Generale a coincis cu aniversarea a o sută de ani de la începerea lucrării în India. În Sabatul din 10 octombrie, a fost organizată o mare manifestație pe stadionul de tenis din Bangalore. Mai bine de 8000 de membri din toate regiunile Indiei au venit la Bangalore. Pentru o țară în care populația creștină nu depășește 3% din totalul populației, o astfel de întâlnire este de o deosebită importanță. Poliția din Bangalore a reușit să asigure fluiditatea circulației și să asigure securitatea tuturor participanților, atât în exteriorul, cât și în interiorul stadionului de tenis, un lucru absolut indispensabil pentru că Dl. Arjun Singh, ministrul dezvoltării din Guvernul Central de la Delhi, a fost prezent după-amiază și a adresat un cuvânt de salut din partea Guvernului Central tuturor fraților și surorilor adunați acolo cu această ocazie. În scurta sa cuvântare, el a menționat rolul principal pe care trebuie să-l joace religia în această lume sfâșiată de revolte și războaie. El a menționat, de asemenea, prăbușirea valorilor tradiționale și a exprimat speranța că fiecare participant la această manifestare va fi un instrument al păcii, iubirii și al altor valori inerente creștinismului.

În predica sa de dimineață, fr. Folkenberg, președintele Conferinței Generale, a subliniat importanța și rolul bisericii adventiste din timpul sfârșitului. Biserica Adventistă nu este o mișcare în interiorul altor mișcări.

Cuvântul profetic confirmă în fiecare zi că noi suntem ultima mișcare profetică adusă la existență de Dumnezeu, mai înainte de revenirea Domnului Hristos. Această certitudine implică, de asemenea, o responsabilitate pe care o are biserica noastră la nivel mondial - vestirea Evangheliei mântuirii prin Isus Hristos în toată lumea. Aceasta este, de asemenea, și jinta „Misiunii Globale“.

În timpul acestor două săptămâni de lucru ale Comitetului Conferinței Generale, serile au fost consacrate rapoartelor prezentate de diviziuni. Aceste momente ne-au îngăduit să avem o viziune a împlinirii misiunii noastre în diferite părți ale lumii. Diviziunea Euro-Africa și-a prezentat raportul său pe o casetă video, înfățișând activitatea tineretului, în raport cu împlinirea misiunii noastre. De asemenea, activitatea tinerilor voluntari din Nepal și Capul Verde, lucrarea de evanghelizare pe străzile orașului Saint-Gall și Caen, cum și distribuirea de literatură cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Albertville, din 1992. Mărturia lui Juri Gilg, fost campion mondial de ski, care a primit pe Isus Hristos și care în prezent studiază teologia la Institutul Adventist din Saleve, Franța, a constituit punctul forte al prezentării.

De la începutul acestor întâlniri, ce aveau loc seara, a fost prezent Dl. Veerappa Moily, primul ministru al statului Karnataka, unde se află și orașul Bangalore. El a subliniat că este necesar, pentru lumea în care trăim, ca bărbații și femeile să fie propagatori ai valorilor morale fundamentale. El și-a exprimat dorința de a vedea Biserica Adventistă contribuind la menținerea păcii în India.

În timpul șederii noastre la Bangalore, regiunea Iatur, din statul Maharashtra, la 500 Km. est de Bombay, a fost lovită de un

puternic cutremur de pământ, cu consecințe dramatice. Mișcările seismice au fost resimțite până în Bangalore, care ne-au trezit pe la orele 4 dimineața și au ținut cam douăsprezece minute. Horst Rolly, misionar originar din Germania, director-asociat ADRA, din cadrul Diviziunii Asia de Sud, s-a dus imediat la fața locului, cu o unitate medicală mobilă, pentru a oferi primele ajutoare de urgență ce erau necesare. Acțiuni ADRA de proporții mai mari au fost imediat elaborate pentru a veni în ajutorul populației sinistrate. Diviziunile prezente au acordat un prim ajutor în valoare de 250.000 de dolari U.S.A.

Diviziunea Euro-Africa a fost reprezentată la acest comitet anual de frații E. Ludesher, U. Frikart și E. Amelung, de asemenea, și de frații Carlos Puyol, președintele Uniunii spaniole și Joaquim Dias, președintele Uniunii portugheze. A mai fost prezent Dr. Patrick Guenin d'Anney, reprezentantul laicilor în Comitetul Conferinței Generale.

În cadrul lucrărilor, s-au luat hotărâri importante. Unele reglementări financiare au fost adaptate exigențelor actuale, recomandări cu privire la unele modificări ale manualului comunității au fost votate, dar adoptarea lor definitivă va avea loc la Utrecht, în 1995.

Un document de o importanță vitală cu privire la economatul creștin a fost foarte mult discutat și, în final, a fost votat în unanimitate. Foarte mult timp a fost consacrat organizării Sesiunii Conferinței Generale care va avea loc între 29 iunie și 8 iulie 1995. Fr. Folkenberg a prezentat un model care permite determinarea numărului de delegați la o sesiune a Conferinței Generale, ținând seama de creșterea foarte rapidă a numărului membrilor bisericii noastre. Acest model a fost elaborat de către comisia mondială pentru organizarea bisericii.

Această comisie are ca obiectiv să reflecteze asupra structurii viitoare a bisericii noastre, pentru ca să-i permită să poată aduce la îndeplinire, în condiții mai bune, misiunea ce i-a fost încredințată.

Au fost prezentate, de asemenea, rezultatele sondajului mondial efectuat în luna martie a acestui an, într-un număr de comunități din lumea întreagă. Acest sondaj prezintă, într-un mod foarte interesant, atitudinea membrilor bisericii față de principiile adventiste și starea spirituală a comunităților noastre, cum și motivarea activității misionare. Pornind de la acest sondaj, trebuie să se stabilească posibilitățile. Ele se orientează spre acțiuni în domeniul vestirii Evangheliei, credinței, latura spirituală a fiecărui membru în favoarea unei identificări, din ce în ce mai înalt, mai profund, cu principiile Evangheliei și înțelegerea rolului nostru specific de creștini în această ultimă fază a istoriei omenirii.

Ultimul punct pe agenda comitetului a fost votarea bugetului mondial pe anul 1994. Acest buget conține cifre impresionante. Iată câteva exemple: Conferința Generală consideră că suma totală a zecimii pe anul ce vine va fi de 57,7 milioane dolari, iar darurile pentru misiune (Școala de Sabat, daruri, daruri cu ocazia Săptămânii de Rugăciune, etc.), 48,6 milioane dolari. Aceste mijloace financiare permit acordarea de sume pentru cele 11 diviziuni din lumea întreagă. În ceea ce ne privește, alocațiile pentru 1994 sunt de 3,8 milioane dolari. Darurile aduse de membrii Diviziunii Euro-Africa pentru misiunea mondială sunt importante și ele ne situează pe locul al doilea, imediat după Diviziunea Nord Americană. Aducem mulțumiri și o profundă recunoștință tuturor membrilor bisericii din întreaga Diviziune Euro-Africa.

„La biruință prin Isus Hristos“ - aceasta a fost tema ce s-a urmărit și s-a dezvoltat pe tot parcursul acestui comitet. Pentru biserica noastră din India, ca și pentru toți delegații, întâlnirea a avut darul să ne întărească în dorința de a continua să mergem pe drumul trasat de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, recunoscând și urmărind semnele timpului, având certitudinea biruinței în Isus Hristos, care a biruit lumea.

Berna

14 octombrie 1993

„Valoarea sufletului omenesc poate fi prețuită numai în lumina crucii.“

*

„Smerenia inimii, smerenia aceea care este rodul rămânerii în Hristos este adevărata taină a binecuvântării.“

E.G.White

„Aceia care mărturisesc a fi urmași ai lui Dumnezeu, dar care trăiesc în neascultare și nu sunt înveșmântați în neprihănirea lui Hristos vor fi șterși din cartea vieții“ (Ex. 32, 33) (E.G.White).

„Când oamenii caută să fie în armonie cu Dumnezeu, ei vor constata că rușinea Crucii n-a încetat“ (F.F., pag. 335).

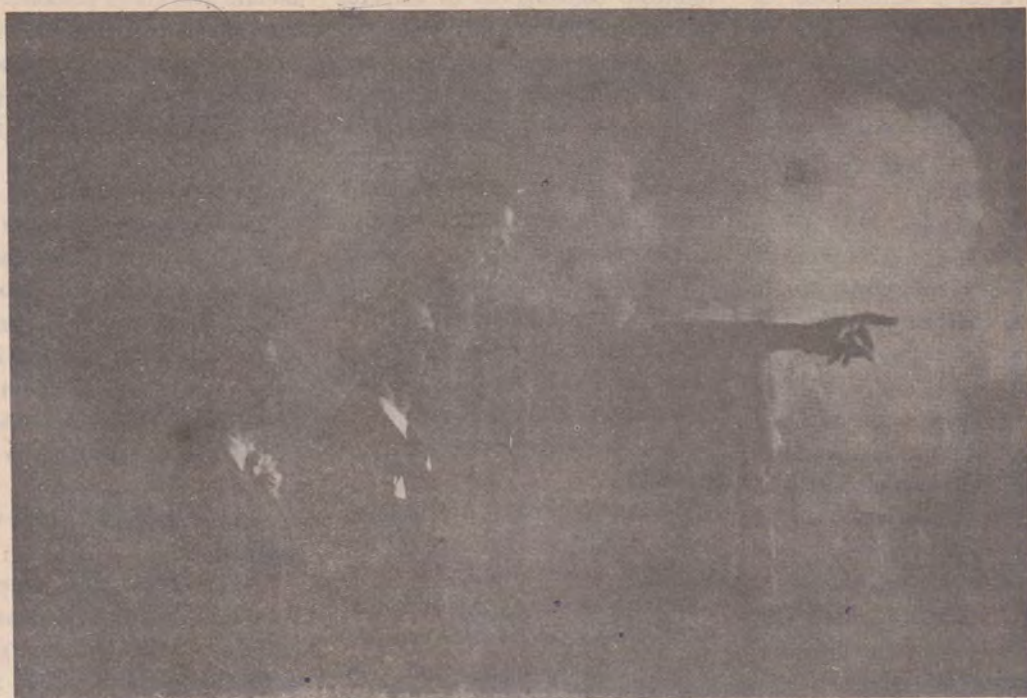
*

„Creștinul care veghează este creștinul care lucrează, căutând sânguincios să facă tot ce poate pentru înaintarea Evangheliei“ (F.A., pag. 159, Ms.).

„Una dintre cele mai puternice dovezi ale adevăratei convertirii este iubirea față de Dumnezeu și față de oameni“ (F.A., pag. 160, Ms.).

„Adevărata pocăință înseamnă încetarea de a mai păcătuți.“

Ambrozie de Milan

ÎNCEPUT DE AN LA INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST DE GRAD UNIVERSITAR

4 Octombrie 1993. O zi de toamnă neobișnuit de blândă, în decorul arborilor colorați deja de primele brume. De dimineață, curțile institutelor de învățământ superior se umplu de mulțimea tinerilor voioși. Este ziua deschiderii anului universitar 1993-1994.

La ora 8, ei pășesc în curtea comunității „Labirint” din București, unde urmează să aibă loc deschiderea festivă a anului universitar pentru studenții noștri de la ITA (Institutul Teologic Adventist de grad universitar). Zeci de tineri așteaptă în grupulețe sau solitari. Unii sunt mai reținuți, trădând sfiala pe care noutatea situației, a locului, le-o inspiră. Alții, dimpotrivă, sunt dezinvolti, gălăgioși, ca la ei acasă. Sunt studenții anilor II-IV. Ei au petrecut deja câțiva ani de studenție la Institut, au amintiri legate de aceste locuri.

Tinerii sosesc întruna, unii în compania părinților, alții cu colegi sau singuri. Sunt tot mai mulți. Fiindcă mai avem peste o oră până la începerea deschiderii festive, adresez câteva întrebări unora dintre ei:

1. „De ce ați ales această chemare?”

„Ca să pot ajuta mai bine oamenilor”, îmi răspunde Daniel Moroșan, anul IV. Originar, este de la Mediaș, dar părinții s-au stabilit în Germania. Daniel a urmat primii doi ani la Seminarul Adventist din Friedensau, apoi a hotărât să continue aici: „Totuși... aici este altfel”, îmi spune cu un gest semnificativ. Se referă la spiritualitatea, la „stilul” adventismului de la noi.

Daniel Amarghioalei (IV) din Bacău, „filozoful” clasei, își cântărește cu grijă cuvintele. „M-a adus

simțul chemării, al vocației. Vreau să valorific talanții pe care mi i-a dat Dumnezeu. Dorința de a pătrunde misterul existenței a fost un prim impuls, dar, pe parcurs, m-a cucerit frumusețea lucrării”.

„Lucrasem deja un an ca pastor misionar în districtul Crângu, Conferința Oltenia”, îmi spune Paul Șerban (I) din Alexandria. Aici, mi-am dat seama de nevoia unei pregătiri teologice temeinice. În district, a fost un șoc pentru mine când am constatat deosebirea dintre ceea ce credeam eu despre oameni și ceea ce sunt ei în realitate. M-am lansat în această lucrare cu mult curaj, dar cu puțin ’profesionalism’. Vreau să învăț psihologia, metoda de a lucra cu oamenii. Aștept ca un burete uscat să sorb informațiile necesare, sfintele cunoștințe.”

Magyarossi Boina (II) din Târgu Mureș crede că mai mult Dumnezeu

a făcut alegerea decât el. „Planul meu inițial a fost să fac medicina, dar o serie de experiențe trăite cu Dumnezeu m-au convins să mă dedic lucrării.“

2. „Sunteți mulțumiți de alegerea făcută? În ce măsură vi s-au împlinit așteptările?“

„Au fost și decepții“, spune Daniel Șerban (II) din Roșiorii de Vede. „De exemplu, condițiile de viață și de învățare au fost sub așteptări. Și am fi dorit mai multă comunicare, mai multă căldură sufletească și interes personal din partea profesorilor. Totuși, motivele de mulțumire precumpănesc.“

„Eu sunt foarte mulțumit în ceea ce privește Institutul. Mai puțin ca mine“, replică Nagyrasza Csaba (II) din Oradea. „Aș fi vrut mai mult de la mine însumi. Mai multe schimbări în bine.“

D. Amarghioalei este conciliant: „Viața este compensativă“, spune el. „De acasă vii cu o imagine idealizată despre Institut, despre pastori, profesori. Aici ești aproape de ei, mănânci cu ei, petreci și cursurile și pauzele în compania lor. Imaginea se modifică... nu în rău, ci spre realism. Socotesc negativ: lipsa de imobil adecvat, de bibliotecă, de gazdă asigurată și lipsa de profesori. Ca bucurii: l-am avut pe fr. Aurel Ionică, un adevărat profesor, la fel și fr. Adalbert Orban. Cursurile fr. George Steveny au fost un eveniment! Un izvor de mari satisfacții este atmosfera, bunele relații dintre colegi. Neuitate rămân și minutele de capelă. Și încă ceva: ni s-a acordat încredere. Ni s-a încredințat lucrarea practică în districte. Această ne-a plăcut foarte mult.“

„Cred că experiența spirituală este primordială chiar și aici, în acest loc al pregătirii profesionale“, este de părere Magyarossi B. „Și pot spune că Institutul n-a fost doar un loc al formării noastre pastorale, ci și al unor experiențe

deosebite cu Dumnezeu. Ceea ce întărește convingerea că alegerea pe care am făcut-o a fost bună“.

D. Moroșan, păstrând încă desul de proaspete amintirile de la Friedensau, nu poate evita stilul comparativ. „Aici sunt acasă, între cei care îmi seamănă. Sociabilitatea, comunicarea, căldura în relații sunt de preț. Pe de altă parte, trebuie să se elimine inconsecvența care s-a manifestat în neurmărirea cu strictețe a programului fixat, în lipsa de punctualitate, în orele anunțate și... neținute.“

3. „Ce doriți pentru acest an școlar?“

D. Amarghioalei: „Institutul să ofere cadrul în care pregătirea spirituală și cea academică să nu concureze (sau-sau), ci să se îmbine (și-și). Flux mare de informații, dar și un curent puternic de spiritualitate. Cunoștințe din cât mai multe domenii... Dar aș prefera să ofer în acest an nu să pretind“.

„O relație bună între colegi. Și cu profesorii. Și, mai ales, să-L cunosc pe Dumnezeu și prin studiu“, răspunde Florian Moș (I) din Peretu, Alexandria.

„S-a amintit că ne-ar trebui o bibliotecă mai bună, dar n-am folosit-o nici pe cea existentă cât trebuia“, obiectează Robert Iosub (II). „Eu simt nevoia unui cadru pentru exerciții fizice, o sală de educație fizică, pentru mișcare, un program de alergare, inclus în orar. Condiția fizică este suportul celei intelectuale.“ Înainte de convertire, acum doi ani, Robert făcea parte din echipa de canoe, campioană a țării. Vara aceasta a fost campion în colportaj. A făcut parte din echipa de tineri care au experimentat posibilitatea evanghelismului cu cărți în condițiile actuale de inflație.

„Ce doresc?“ întreabă D. Șerban, și el participant la colportaj. „Cursuri scrise“.

„Dar materialul din cursuri este doar un fel de schelet, 'cofrag', care

trebuie să fie umplut cu cele acumulate prin studii personale, intervine Magyarossi B. „Ceea ce citești printre rânduri, ce citești acasă, în procesul continuu de învățare, dă felul și nivelul formării noastre. Aștept ca în acest sens să fim învățați... să învățăm.“

„Eu aștept mai puțin de la școală și mai mult de la mine. Când am făcut invers, m-am dezamăgit“, adaugă D. Moroșan. Nu înseamnă să nu ai așteptări, să nu fii idealist, dar cu realism. Și să lăsăm loc lui Dumnezeu. Trenul dezamăgirii se poate prăbuși în prăpastia resemnării.“

4. „Ce credeți că aduce viitorul apropiat?“

M.B. „Când am început Institutul mă întrebam dacă va mai fi timp să-l termin. Istoria se grăbește cu viteza uluitoare. Dar știu că trebuie să lucrez ca și când n-aș muri niciodată și să mă rog ca și când totul s-ar sfârși mâine. Vreau să grăbesc revenirea Mântuitorului.“

D.A. „Viitorul trebuie să-l considerăm prin prisma prezentului, a crizelor multiple care se amplifică în viitor și conduc la apropierea sfârșitului. Așa se împlinesc profețiile. Ca biserică, trebuie să ne implicăm mai mult în salvarea oamenilor.“

„Mă tem că ne-a rămas prea puțin timp de pregătire“, conchide R.I. „Venirea Domnului este foarte aproape“.

Între timp, curtea s-a umplut cu cei 135 de studenți de la cursurile de zi. Numărul celor prezenți este mult mai mare. Au venit mulți și de la secția f.f., printre care și fete. În sfârșit, iată-i și pe profesori. Se dă semnalul pentru intrarea în sală.

La ora 9, 45, fr. Adalbert Orban, prorectorul ITA, anunță cântarea de deschidere. Răsună puternic „Măriți pe Domnul...“ În rândul profesorilor se află fr. Nelu Dumitrescu, rectorul Institutului și

profesorii: Monica Dobre, Desideriu Faluvegi, Florin Lăiu și un invitat de la Marienhohe, fr. Warning.

Fr. Orban adresează bun venit studenților. „Cred că v-a fost dor de familia școlară. Ea s-a împropătat acum cu cei 27 de studenți de la anul I. Să fie bineveniți în mijlocul nostru!“

Cuvântul fratelui rector Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii, a fost o chemare vibrantă adresată tinerilor. Spicuim din ea:

„Dragi studenți! Este atmosferă de sărbătoare. Oriunde sunt tineri este energie și entuziasm. Vă doresc un an plăcut, rodnic. Să ne înțelegem, să ne armonizăm, să ne pregătim. Ieri, la Conferința Banat, mi-am dat seama de marea nevoie de lucrători. Să ne ascuțim sculele ca să putem secera.

Pare că sunt pretențios, dar vă așteaptă datorii la care cu greu veți putea face față. Cei din anul II dau deja semne de oboseală. Vă puteți obișnui cu programul, apare rutina, oboseala. Să citim Evrei 12, 22-29.

Am plasat examenul de admitere în contextul celei de a 2-a veniri a Domnului Isus. Biserica noastră este legată de un eveniment viitor. Alte biserici sunt legate de trecut sau prezent. Lucrătorii bisericii trebuie să fie și mai legați de acest eveniment, căci ne-am apropiat mai mult decât oricare altă generație.

De ce este nevoie de o școală adventistă? Orice teologie, oricât de înaltă, dacă nu predă știința mântuirii, își pierde rostul.

Nu predăm numai teologia. Teologia este doar un instrument. Noi avem nevoie de misionari. Un tânăr lucrător a avertizat comunitatea: „Să nu mă împovărați cu alte obligații - sunt teolog!“ Ca misionari avem viziune, mandat, câmp de lucru. Să vă gândiți cum să vă pregătiți cât mai temeinic. Dacă cineva are tendința unilaterală de teolog, să caute să se reeduce, s-o

schimbe. La acest an școlar, probabil ultimul în condiții neprielnice, vă pun câteva întrebări:

Hristos Își clădește biserica. Vreau să fiu colaboratorul Lui?

El Își iubește biserica. O iubesc și eu?

El Se roagă pentru ea. Mă rog și eu?

Membrii acestei biserici își aduc contribuția la susținerea Institutului nostru. Ei vor ca cei care învață aici să corespundă așteptărilor.

Domnul a zis: „Căci râvna pentru casa Ta mă mănâncă!“ Simțim această râvnă?

Să vă puneți întrebarea: „Ce s-ar întâmpla cu Institutul nostru dacă toți studenții ar fi ca mine: ar studia, ar ajuta, ar iubi, s-ar ruga ca mine? Ar fi cu adevărat o atmosferă înălțătoare?“

Vă doresc ca în anul acesta, în ciuda condițiilor necorespunzătoare, prezența lui Isus să fie în acest institut. Poate sunteți obișnuiți cu alt nivel de confort. Noi nu vi-l putem oferi deocamdată. Garibaldi a spus: „Ofer foame, război, marș obositor, sete: Cine vine cu mine?“ Prezența lui Isus este bunul cel mai scump. Teologia este foarte bună, intrați în ea, dar ea trebuie să servească o singură țintă: slujirea! Dacă ați înțeles este bine. Domnul să vă ajute!“

În cuvântarea lui, fr. Warning a amintit că vina lui Cain n-a fost aceea că el nu l-a păzit pe Abel, ci că n-a putut fi un adevărat frate.

Spre sfârșitul programului de deschidere, zăresc la balcon o tânără de vreo 18 ani, cum îmi va mărturisi ea, și-i fac semn să se apropie de mine. „Ce faci aici?“ Puțin surprinsă de întrebare, îmi răspunde: „Sunt și eu studentă la f.f.“ „Ai reușit?“ „Da. De mică doream să fiu băiat numai ca să pot fi pastor. Vreau să învăț greaca, ebraica. Îmi place viața agitată. ITA este un tărâm care oferă posibilitatea unor 'aventuri' pozitive. Cred că sacrificiul trebuie să fie făcut de oricine. Aș vrea să studiez concomitent și psihologia. Mulți dintre studenții Institutului sunt prea puțin marcați de curiozitate intelectuală. Pretenția a rămas la nivel de lucru. Cred că sfârșitul este aproape și religia va juca un rol foarte important pe scenele lumii.“

Este interesantă și părerea fratelui profesor Faluvegi. La întrebarea dacă este vreo deosebire între promoții, dânsul afirmă: „Comparativ cu cei de acum 6-7 ani, standardul pregătirii candidaților este mult superior. Cel puțin 20-25 ar fi meritat nota 10. Ne-a surprins cât de pregătite au fost fetele. Dar, în fiecare an, cei ce vin la admitere sunt mai pregătiți. De fiecare dată, zicem că sunt mai buni ca cei precedenți.“

Fratele Orban, prorectorul, ne furnizează și câteva date. În timpul verii, la conferințe și-au anunțat intenția de a candida la ITA peste

NOI APARAȚII ÎN EDITURA „CUVÂNTUL EVANGHELIEI“

- FAPTELE APOSTOLILOR, E.G. WHITE
- PARABOLÉLE DOMNULUI, ediția a III-a, E.G. WHITE
- CHEMAȚII ÎN HRISTOS, de R. FOLKENBERG
- O SINGURĂ SCRIPTURĂ, DE CE ATÂTEA RELIGII? de C. PETCU
- ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA, CRED...
- INIMI ÎNTOARSE, de J.M. YOUNGBERG

400 de persoane. Unii au renunțat când au aflat numărul limitat de locuri și s-au orientat spre alte facultăți.

La învățământul de zi, au candidat 76 tineri pe 30 de locuri și au intrat 23. La fără frecvență, au încercat 162 și au reușit 88, din care 53 fete și 35 băieți.

Cel mai tânăr are 18 ani, cel mai vârstnic 45 ani. O soră a mărturisit comisiei că așteaptă de 16 ani ca să poată studia teologia. Unele dintre fete au stârnit admirația membrilor comisiei datorită pregătirii lor și seriozității cu care și-au urmat obiectivul.

În prezent, la Institutul nostru, avem următorul număr de studenți:

La învățământul de zi, anul I - 23, anul II - 34, anul III - 50, anul IV - 28. Total, 135.

La învățământul fără frecvență, anul I - 88, anul II - 54, anul III - 1, anul IV - 13 angajați în lucrare și alți 65 din corpul pastoral. Total 220. Total general 355.

După numărul studenților, Institutul nostru este cel mai mare in-

stitut teologic adventist din Europa. Nu-i de mirare că nevoia de lucrători pe câmpurile Evangheliei din țara noastră este cu adevărat mare. Domnul să binecuvânteze lucrarea Sa.

Și corpul profesoral urmează să fie întregit cu tineri trimiși pentru studiu în străinătate. Luna aceasta așteptăm venirea în țară, după doi ani de studiu, a fratelui Gabriel Golea, aducând diploma de licență în Studiul Noului Testament, obținută la Institutul Adventist de la Collonge, Franța. Dânsul a reușit să obțină o licență și la Universitatea de la Strassbourg, o performanță cu totul deosebită în numai doi ani.

De la Colegiul din Newold, Anglia, îl așteptăm pe fratele Alexandru Breja, licențiat în Studiul Vechiului Testament și, ca să nu rămână mai prejos, aduce și dânsul o diplomă de profesor de limbă engleză.

Alți doi tineri pastori se află tot la Newbold: Cornel Rusu și Valentin Dănăiață. Ei se vor întoarce

peste un an, sperăm cu aceleași rezultate bune ca și predecesorii lor.

Din păcate, anul acesta nu s-a trimis nici un tânăr la studii. Sperăm că la anul nu se va scăpa ocazia ce ni se oferă. Institutul nostru are nevoie de cadre pregătite și devotate cauzei lui Dumnezeu.

Reportaj realizat de

Lazăr Forray
Departamentul Comunicații

DURERE ȘI SPERANȚĂ

Ziua de 20 septembrie 1993 a fost pentru familie, pentru comunitatea adventistă din Câmpina și pentru cei ce l-au cunoscut și apreciat, o zi de durere, ziua despărțirii de cel ce a fost medicul Dan Adinel.

Născut la 7 ianuarie 1964, în familia Fr. Dan Ion din com. Movila, jud. Ialomița, Dan Adinel urmează cursurile primare și liceale în Movila, Slobozia și Ploiești, după care urmează cursurile Facultății de Medicină din Cluj.

În iarna anului 1983, student fiind, primește botezul la Cluj, botez oficiat de pastorul Moldovan Wilhelm, al cărui sfârșit tragic îl va împărtăși după aproape zece ani.

Lucrează ca medic la Băicoi și Câmpina, implicându-se și în activitatea „Asociației Sănătate și Temperanță”, cum și a casei de copii abandonați din Mislea.

Spirit activ și întreprinzător, folosindu-se de cunoștințele sale pe care le avea în străinătate, înființează o societate de binefacere, ce avea ca obiectiv înființarea de cabinete medicale, cu sprijin din Anglia, Germania, Austria și ajutorarea materială și spirituală a celor în nevoi.

În acest scop, Dan Adinel pleacă în străinătate și, la întoar-

cere, un accident suspect îi curmă viața.

Cu inimile frânte de durere, familia se supune încercării, cu nădejdea puternică în Dumnezeu mântuirii noastre, a Aceluia care a zis: „Eu sunt învierea și viața” (Ioan 11, 25).

Frații pastori: Popescu Nicolae, Băluțoiu Victor, Modoran Gheorghe și C. Rădoiaș, pastor-asistent, au rostit cuvintele pline de mângâiere ale Scripturii, pentru familie și pentru cele peste 350 de persoane ce au condus pe fratele Dan Adinel la locul odihnei lui temporare, cu puternica mângâiere a întâlnirii pe curând.

Dan Dumitru

Putem fi siguri de mântuirea noastră?

URMARE DIN NUMĂRUL
PE OCTOMBRIE - 1993

Expresia: „dacă păcătuim cu voia“ din Evrei 10,26 poate fi redată și astfel: „dacă continuăm să păcătuim în mod voit“. În sensul biblic, păcatul pe care omul continuă să-l comită și de care nu se pocăiește. Este numai normal ca cel ce se alipește de păcat să fie nimicim împreună cu acesta.

Păcatul împotriva Duhului Sfânt este starea în care ajunge cineva care refuză continuu să răspundă apelurilor Duhului Sfânt. Prin stăruirea în păcat se instalează o stare de revoltă împotriva lui Dumnezeu, o trecere totală și definitivă de partea răului.

Fiecare îngăduință față de păcat întărește pornirea păcătoasă din om și slăbește conștiința morală. Dacă continuăm să păcătuim, ajungem la distrugerea dorinței de îndreptare și a puterii de a mai alege binele. Glasul Duhului Sfânt nu va mai fi auzit și lumina adevărului nu ne va mai impresiona. În această cea mai nenorocită stare vor ajunge în cele din urmă toți cei ce vor refuza să vină la Hristos. În cazul acesta da, nu mai este iertare. Singurul leac este exterminarea.

Dar câtă vreme există în suflet o dorință de bine, până când cineva este îndemnat să se întoarcă la Dumnezeu, dacă răspunde acestui îndemn, omul poate fi iertat. De aceea să nu ne jucăm cu păcatul!

Ne periclităm astfel mântuirea prin degradare continuă. Putem să nu păcătuim. Există resurse pentru biruință. Dar, dacă am fost biruiți de păcat, să nu ne descurajăm și să nu ne lamentăm continuu. „Avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 2,1.2).

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1,9). „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3,2) și nu e nevoie să-I spunem: „ajută-ne să devenim copii ai Tăi“. Prin Isus am fost înfiați. El este garantul nostru. El ne „poate păzi de orice cădere“ (Îuda 34). Dar când greșim și ne pare rău, El ne iartă. Suntem copii ai Săi, mai mult sau mai puțin credincioși. Dar am făcut legământ cu El și ne consideră ca fiind ai Lui. Noi ne putem

despărți de El, dar El nu se desparte de noi. El ne iubește așa cum suntem. Ne înțelege și ne rabdă îndelung, chiar dacă Îi producem adâncă durere, dorind cu orice preț să ne facă fericiți. De aceea să nu-L supărăm prin neîncrederea noastră. Să nu-L întristăm prin îndoielile și nesiguranța noastră.

Dacă am trecut de partea Domnului, nesiguranța mântuirii nu se mai justifică. E drept, suntem slabi, dar El e tare, suntem mici, dar El e mare. Putem cădea, dar El ne ridică, avem de luptat, dar El ne dă biruința. Iubitul meu cititor, crezi că ai putea convinge pe mulți să te urmeze spre ceruri dacă tu înaintezi amărât, nesigur și tremurând? Dacă ai motive de nesiguranță, pune-ți povara la piciorul crucii, împacă-te cu Dumnezeu și cu semenii și apoi fii vesel! Mergi spre casă fericit și cântă pe cale. Lasă frica la o parte și ține-te strâns de brațul Atotputernicului. Vei fi mai fericit și vei găsi mai mulți care să te urmeze.

Moldovan Aron
Secretarul Asociației Pastorale

ERATĂ

În Curierul Adventist nr. 9/septembrie 1993, la pagina 8 se va citi: revista „Advent Echo nr. 8/august 1993“ și nu 1933, cum din greșeală a apărut.

În Curierul Adventist nr. 10/octombrie 1993, la pagina 24 se va citi: „Joi 25 noiembrie“ și nu „Luni 22 noiembrie“, iar la pagina 29, se va citi: „Chemați la reînviore în Hristos“ și nu „Chemați la reînviore...“, cum din greșeală a apărut.

Ne cerem scuze în speranța că nu se va mai repeta.

REDACTIA

O VIZIUNE MAI MARE

Aceste cuvinte, rostite de Isus ucenicilor Săi cu privire la ceea ce fusese mai înainte un foarte nepromițător teritoriu, constituie o provocare și pentru biserica Sa de astăzi, ca ea să-și lărgească tot mai mult orizontul. Domnul Isus vrea să ne spună că, deși printr-o apreciere normală, secerișul este uneori încă departe de a fi realizat, există totuși un bogat seceriș care așteaptă lucrători, anume acela care este privit într-o viziune mai largă, cu bunăvoința și curajul de a depăși limitele capacităților umane și care se sprijină pe brațul posibilităților divine.

Oamenii cărora Domnul le spunea aceste cuvinte erau chiar aceia pe care El îi alesese să ducă mesajul iubirii Sale până la marginile pământului. Ei urmau să fie conducătorii bisericii, niște lucrători cu multă experiență. Și totuși, din cauza aprecierii lor înguste, ei nu reușeau să vadă toate posibilitățile. Aceasta pentru că viziunea lor era încă neclară.

Dar lecția aceasta le-a fost adusă viu în atenție, atunci când Învățătorul S-a întâlnit cu femeia din Samaria la fântână, ca să ilustreze bogatul potențial care se poate găsi și în cele mai nepromițătoare situații. De altfel, ucenicii

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: 'Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș' (Ioan 4, 35).

căutau să evite întotdeauna chiar și o simplă trecere prin Samaria, ca, la un moment dat, să-L găsească pe Isus în prezența unei persoane de o moralitate îndoielnică, fapt care le-a cauzat o mare consternare.

În timp ce ei vedeau doar nimicnicia necredinței, Isus vedea culegerea unui seceriș bogat. În timp ce ei vedeau ostilitate și opoziție, El vedea o ușă deschisă și privilegii. Și, în timp ce ei vedeau adversiune, El vedea progresul.

Din cele mai nepromițătoare resurse, Domnul nostru putea să aducă la lumină un bogat seceriș pentru Împărăția Sa. „Mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii... Când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile. Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui“ (Ioan 4, 39-41).

Această experiență ne arată că, uneori, Dumnezeu alege să lucreze pe căi foarte diferite de cele obișnuite. Prejudecățile și fixurile noastre, precum și șovăiala de a pătrunde curajos în teritorii noi

poate limita chiar și puterea lui Dumnezeu.

O VIZIUNE SFINȚITĂ

Aceasta arată, de asemeni, că o viziune sfințită este esențială în misiunea bisericii noastre. N-a spus și înțeleptul din vechime că atunci „când nu este nici o descoperire dumnezeiască poporul pier“? (Prov. 29, 18, NIV).

Viziunea este aceea care permite unui anumit ochi să vadă o mașină cu aburi într-un ceainic care fierbe. Ea dă posibilitatea unui maestru al sculpturii să vadă un inger într-un bloc de marmoră. Și tot viziunea va îndemna biserica să ajungă în Samaria din jurul nostru, în acele locuri dificile, după opinia noastră, unde se pare că nu am descoperit încă cifra pentru a deschide potențialul unei pătrunderi evanghelice.

Oare nu aceeași viziune sfințită ne permite să vedem un candidat al Împărăției cerurilor într-un tânăr răzvrătit? Un copil al lui Dumnezeu într-un om împovărat de păcate? Un membru al familiei divine în fiecare ființă umană? Serva Domnului scria: „În fiecare ființă omenească El discerne posibilități infinite“ (Educație, pag. 80). Oare noi vom cuteza să vedem mai puțin?

Biserica noastră trebuie să facă față astăzi unor foarte mari provocări. Propria noastră mulțumire de sine, cât și dependența de noi înșine ne slăbește tăria spirituală. Prea multa destrămare a familiei, care este o sursă a stabilității, este reflectată și în biserică, ca și în lumea din jurul nostru. Rapoartele membrilor bisericii arată că, în biserică, intră un număr de membri mult mai mic decât al acelor vizitatori care ocupă scaunele comunităților noastre. Iar spiritul materialist al societății actuale face din ce în ce mai dificilă evanghelizarea publică.

Dar, în timp ce toate aceste aspecte complexe, care nu conduc nici măcar la niște simple soluții omenești, întocmai ca în împreju-

rările de odinioară, și care sfidează deciziile omenești, Domnul nostru are resurse și răspunsuri care așteaptă cererile noastre. Și El ne invită, da, chiar El ne îndeamnă să lărgim viziunea noastră. Fie ca El să ne ajute să ne mărim viziunea în următoarele domenii:

- O creștere sporită a dependenței noastre de Domnul și a rugăciunii pentru puterea Duhului Sfânt;

- În ce privește familia bisericii noastre, ca ea să poată exemplifica dragostea și mila divină;

- Un loc potrivit al slujirii pentru fiecare membru al bisericii;

- În revitalizarea lucrării tinerețului, cât și implicarea lui deplină în slujire;

- O reinnoită înțelegere și apreciere a misiunii noastre;

- În aruncarea în jăratecul aprins a tuturor cărbunilor stinși ai evanghelizării din fiecare comunitate;

- Extinderea eficientă a eforturilor evanghelistice prin radio și televiziune;

- Ajungerea la inima milioaneilor de suflete din marile centre urbane.

„Deschideți-vă deci ochii și priviți holdele care sunt gata pentru seceriș!”

R.H., 6 septembrie 1990

*prelucrare de
Coconcea Octavian,
pastor și tehnoredactor*

La cererea mai multor cititori, deschidem pagina gospodinei, la care pot colabora toate cititoarele noastre, trimițându-ne cele mai interesante și practice rețete culinare.

*

Gogoșari în sos de roșii

5 kg gogoșari

3-4 kg roșii

arome (cimbru, frunze țelină)

1-2 linguri miere

Se aleg gogoșari frumoși, copți, nevătămați. Se curăță de semințe și se taie în sferturi.

Roșiile se dau prin mașina specială. Sucele obținute se pune într-o oală de 6-8 litri. Se adaugă sare după gust, mierea, frunze de țelină tocate mărunt, cimbru. (Fiecare gospodină poate să pună aromele pe care le folosește mai mult.)

COLȚUL GOSPODINEI

Se pune oala pe foc și când sucul dă în fierț se adaugă gogoșarii tăiați sferturi. Se lasă să fiarbă câteva minute (fără să se moaie prea tare gogoșarii). Apoi se pun în borcane de 800 gr și se sterilizează.

Sunt foarte gustoși și se folosesc alături de piure de cartofi sau alte legume, cartofi franțuzești, pilaf, cartofi copți, etc.

Budincă de pâine

Dacă ați cumpărat prea multă pâine și vi s-a uscat, vă recomand această budincă foarte gustoasă.

Se taie pâinea felii. Fiecare felie se înmoaie în lapte, după care se așază într-o tavă de friptură, cu pereții mai înalți (sau într-un vas de sticlă termorezistent), care a fost bine unsă cu unt. Spațiile rămase libere între felii se completează cu bucățele de miez de pâine înmuiat în lapte. Deasupra se întinde într-un strat uniform conținutul unui borcan de 400 gr cu „Sos de toamnă”.

Apoi, într-un castron, se bat bine 3-4 ouă, în care se adaugă o cană de smântână. Se amestecă bine și se toarnă deasupra sosului în așa fel, încât să se acopere toată suprafața. Cine dorește poate pune peste sos și felii de măslină și apoi toarnă ouăle cu smântână. Se dă la cuptor pentru 20 de minute. Se consumă caldă.

Sos de toamnă pentru garnituri, sufleuri, budinci și pizza

3 kg ardei Kapia
3 kg gogoșari
2 kg ceapă
2 kg ghebe sau ciuperci de creșcătorie
1/2 l ulei
2 kg roșii
sare

Ardeii și gogoșarii se coc la foc iute. Pe măsură ce sunt gata, se pun într-o cratiță și se presară cu sare. Cratița să fie acoperită tot timpul.

Procedând astfel, se vor coji foarte ușor. După cojire și curățire de semințe (atenție la curățire: nu se dau ardeii prin jet de apă; se moaie doar mâna din când în când), se dau prin mașina de tocat carne.

Ceapa se toacă mărunt și se pune la fiert cu un pahar de apă și 1/2 l ulei. Pe parcurs, mai adăugăm apă, dacă mai este nevoie. Cel mai bine este dacă se fierbe la oala sub presiune.

Ciupercile se fierb în apă cu puțină sare. Apoi se scurg bine de apă și se dau prin mașina specială pentru sucuri.

În continuare, se amestecă toate cele de mai sus într-o cratiță mai mare și se pun la fiert. De când dă în clocot, se reduce focul și se lasă să fiarbă 30 de minute, timp în care mai mestecăm din când în când.

Între timp, adăugăm sarea după gust.

Compoziția se pune în borcane de 400 gr. Se fixează capacele, după care se sterilizează.

Se folosește la diferite budinci, sufleuri, preparate din cartofi, pilaf, pizza, etc.

E. Petrescu

CARTEA DE ÎMPRUMUT

Destinul cărților cumpărate sau primite în dar este acela ca fie citite de cei ce le cumpără sau le primesc, de cei din familie și, uneori, de cei ce le împrumută. Unii însă pun cartea în bibliotecă și peste ea se așterne praful uitării.

O carte împrumutată însă poate fi asemenea unui mănunchi de spice din visul lui Faraon (Gen. 41, 5).

Q carte, o broșură sau o revistă poate să fie dată cu împrumut cuiva și ea poate să rodească ori de câte ori o dăm alcuiva s-o citească.

Am primit confirmarea acestui lucru din partea unui diriginte de tineret, care relata interesul deosebit pe care îl manifestau locatarii de pe scara lui, ca și copiii din familiile respective, față de cărțile pe care le primeau cu împrumut pentru o zi. Dar mai sunt și cărți mai mari. În pilda semănătorului, Domnul Hristos a spus că, într-un pământ bun, o sămânță poate rodi însutit... (Matei 13, 8).

Dacă considerăm pe cei care au cărți drept „pământ bun“, atunci

„Ferice de voi care semănați pretutindeni de-a lungul apelor“ (Isaia 32, 20).

cineva care împrumută o carte altcuiva, pe timp de o săptămână, ar trebui să facă parte din rândul aceluia care într-o jumătate de an aduc drept roadă treizeci, iar în ceva mai mult de un an, șizeci, iar în doi ani... o sută. Și aceasta numai cu o carte.

Am văzut o carte pe care un copil o împrumutase la douăzeci și unu de colegi și, după ce au citit-o, fiecare și-a scris numele pe ea, ca un autograf, ca mulțumire. Douăzeci și unu de spice grase și frumoase pe un singur pai!

De ce o săptămână? Experiența a dovedit că o carte împrumutată pe un termen mai lung este, de regulă, lăsată pe raft și, când este cerută înapoi, cel în cauză mai cere o păsuire, pentru că n-a citit-o. Dar mai este și problema rulării fondului de carte. De ce o carte să fie citită într-un an de cinci, șase per-

soane, când poate fi citită de patruzeci sau cincizeci de persoane, cu tot atâta folos pentru fiecare dintre ei?

Deci, „se cădea să-mi dai banii la zarafi și la venirea mea mi-aș fi luat cu dobândă ce este al meu“ (Matei 25, 27).

O carte! Cineva poate fi ispitit să minimalizeze valoarea unei cărți, dar Domnul ne-a dat pilda grăunțelului de muștar, care pare așa de neînsemnat. Și tot El ne-a mai spus: „Strângeți fărâmiturile ca să nu se piardă nimic!“ (Ioan 6, 12).

„Fărâmituri...“ Mai are vreun rost să ne plecăm și să le adunăm? Am citit că în Franța sunt ani în care proprietarii de nuci lasă nucile neadunate, deoarece plata muncitorilor tocniți să le adune ar înțelege valoarea sumelor obținute din vânzarea lor.

Dar să nu uităm că aceste „fărâmituri“ sunt aur. Iar dobânda obținută va fi tot... „aur“. „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din ofir“ (Isaia 13, 12).

În cartea Proverbelor, ni se spune că: „Sătulul calcă în picioare fagurele de miere, dar celui flămând și amărăciunile i se par dulci“ (Prov. 27, 7). Noi, cei sătui, suntem ispitiți să nu mai socotim la valoarea lui „fagurele de miere“ - „Cuvântul lui Dumnezeu“ (Ps. 19, 10; 119, 103). Dar, oare, Domnul Hristos S-a adresat tocmai celor sătui, spunându-le: „Strângeți fărâmiturile ca să nu se piardă nimic“ (Ioan 6, 12).

Am făcut nouă ani de „religie“ la școală și nici o scânteie de lumină nu mi-a luminat mintea și nici nu mi-a încălzit inima. Dar a fost de ajuns o zi ca să citesc Evanghelia după Ioan și am fost copleșit de iubirea lui Dumnezeu și de jertfa Mântuitorului. Printr-o carte, „Apocalipsul“ de Jean Vuilleumier, pe care am împrumutat-o de la un unchi de-al meu, am primit solia adventă.

O carte dată cu împrumut este ca o pâine din care pot mânca cât mai mulți și care nu se mai termină. „Un val cheamă un alt val...“ (Ps. 42, 7).

O carte împrumutată cuiva poate fi ca o sanie care face parte pe zăpadă. În urma unei cărți pot veni altele, așa cum un val cheamă alt val. Și pot fi două, trei, zece, douăzeci și poate chiar mai multe „valuri“, potrivit cu credința și dragostea fiecăruia dintre noi.

Soția unui cunoscut pictor a mărturisit ziarștilor că, de câte ori era ispitiță să se înnoiască cu ceva, calcula numărul tuburilor de vopsea de care soțul ei ar fi fost lipsit, dacă ea ar fi cheltuit banii pe îmbrăcăminte. Și, astfel, ea alegea să poarte mai departe pantofii care se roseseră sau rochia care se demodase sau se învechise, numai ca soțul ei să poată picta.

Cred că ar fi bine să reflectăm asupra ideii de a ne face „o bibliotecă de împrumut“, mai mică sau mai mare, dar să existe.

Într-o statistică, se arată că, într-un an, francezii au cheltuit șapte miliarde de franci pentru pâine, opt miliarde pentru fructe și zarzavaturi și zece miliarde pentru țigări.

O instructoare i-a întrebat pe copii, la Școala de Sabat, câte ziare „Vestea cea bună“ au împărțit în săptămâna ce trecuse. S-au ridicat numi câteva mâini. I-am cerut voie să le pun și eu o întrebare: „Câte gume de mestecat ați cumpărat?“ Reacția a fost promptă și spontană. Mult mai multe mâini s-au ridicat, iar o gumă de mestecat valora prețul a două sau trei ziare „Vestea cea bună“.

Dacă părinții vor calcula cu aproximație „gumele, înghețata, napolitanele, etc.“, pe care le cumpără pentru odraslele lor, ar putea constata că alcătuirea unei biblioteci pentru împrumut pentru cei mici costă mult mai puțin.

Și avem atâtea exemple chiar din partea celor mici. Ioana, în vârstă de cinci ani, însoțită de prietena ei Alexandra, de aceeași vârstă, a făcut colportaj cu ziarul „Pace vouă“ atât în blocul în care locuia, cât și în cel de vis-a-vis. Locatarii au fost plăcut surprinși de acțiunea celor două fetițe și de discuțiile purtate cu ele.

Mirela, din clasa a șaptea, economisea banii de buzunar pe care îi primea de la părinți, pentru a cumpăra cu ei broșuri, ziare, cărți, Evanghelii pentru lucrarea misionară pe care dorea s-o facă în timpul celor două săptămâni pe care avea să le petreacă într-o stațiune balneară. Tatăl său, văzând abnegația ei, a mai adăugat și el alte cărți și ziare, iar, în stațiune, Mirela a împărțit Biblii, Noi Testamente, reviste, ziare, începând cu medicii și asistentele și terminând cu colegile ei și părinții acestora.

Chiar din prima zi, Mirela a învățat fetele din camera ei cântări și seara a organizat un program. Timp de două săptămâni, Mirela

avea să organizeze, seară de seară, programe cu toate fetele din stațiune.

Andrei și Anca primiseră din partea unui unchi două carnete C.E.C. cu câte 5000 de lei fiecare. La scurt timp însă, amândoi se prezintă în fața părinților, cerându-le voie să scoată banii de la C.E.C. Motivul - o parte pentru Casa de Rugăciune ce era în construcție, iar restul pentru literatură evanghelică. Nu mult după aceea, efectul devalorizării i-a făcut pe micii dăruitori să se simtă fericiți. Banii lor merseseră în pungi care nu se învechesc și nici nu se devalorizează.

George Enescu, care colindase America cu vioara subsuoară, avea să constate că agoniseala sa depusă în băncile din Statele Unite se devalorizase și a fost nevoit s-o ia de la capăt.

Și „punga spartă“, de care vorbea profetul Hagai (Hagai 1, 6), a fost experiența multora care au adunat bani... „pentru zile negre“. Sfatul Domnului a fost și este: „Strângeți-vă comori în ceruri“ (Matei 6, 20).

Am văzut copii mici de clasa a III-a, a IV-a, a V-a, care au donat pentru literatură evanghelică 500, 1000, 3000 și chiar 10.000 lei.

Fiecare ne putem face o mică bibliotecă cu cărți pentru împrumut. Putem face o lucrare extensivă pe orizontală, aceeași carte la cât mai mulți oameni și o lucrare extensivă pe verticală, cât mai multe cărți la un singur cititor.

Iar, dacă mai avem îndoieli, atunci Domnul ne asigură prin profetul Isaia:

„Ferice de voi care semănați“ (Isaia 32, 20).

V. Fereșteanu

ATMOSFERA SFÂNTĂ A SERVICIILOR DIVINE

Serviciile divine au fost înlocuite chiar de la creațiune. Înainte de căderea în păcat, ele erau numai un omagiu adus de perechea nevinovată și sfântă pentru proslăvirea și adorarea Marelui și Gloriosului lor Creator, când și-au dat seama de existența lor fericită și de frumusețile de nedescris și de splendorile cu care erau înconjurați în creațiunea care se încheiase. Să nu ne îndoim nici o clipă că Adam și fermecătoarea lui tovarășă, Eva, au îngenucheat în fața Atotputernicului și Veșnicului lor Părinte ceresc și I s-au închinat ca să-I aducă recunoștința și mulțumirile lor curate, cu care erau pline inimile lor. Întreaga natură părea că se bucură și slava Celui ce îi crease după chipul și asemănarea Lui se revărsa în valuri de lumină tot mai bogate asupra perechii sfinite ce adora și proslăvea pe Marele lor Dumnezeu și Binefacător.

Scena era atât de captivantă și atât de măreață, încât și „stelele dimineții izbucneau în cântări de

bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“ (Iov 38, 7).

După căderea în păcat, serviciile divine a trebuit să fie adaptate la noua lor situație. De acum, ele se compuneau din trei părți: servicii divine de mulțumire și laudă, servicii divine de mijlocire și servicii divine de mărturisire.

Serviciile divine de mulțumire și de laudă sunt pentru binefacerile Lui față de noi, față de copiii noștri, de semenii noștri și îndeosebi față de biserica Lui, pe care a întemeiat-o datorită marelui sacrificiu al scumpului Său Fiu, Isus Hristos, când Și-a dat viața Sa curată și desăvârșită ca preț pentru răscumpărarea noastră din mâna celui rău. Astfel de servicii sunt totdeauna însoțite de recunoștință, de adorare și de consacrare. Psalmistul spunea:

„Binecuvântează suflete al meu pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează suflete al meu pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui. El îți iartă

toate fărădelegile tale, El îți vîndecă toate bolile tale. El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare“ (Ps. 103, 1).

Serviciile divine de mijlocire sunt rugăciunile pe care le oferim Milostivului nostru Tată ceresc pentru sufletele care ne sunt scumpe și, în general, sufletele pentru care Mântuitorul a plătit deja prețul pentru răscumpărarea lor. Ne sunt date exemple în ceea ce privește rugăciunile de mijlocire. Avraam a mijlocit pentru locuitorii nelegiuiți ai Sodomei și Gomorei. Moise a mijlocit pentru poporul său, pe care Dumnezeu îl scosese din robia egipteană. Daniel a mijlocit pentru „fiii robiei“, duși în captivitatea babiloniană. Dar Cel mai mare Mijlocitor a fost și este încă Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. Despre El scria apostolul Pavel: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpă-

rare pentru toți" (1 Tim. 2, 5. 6). Pentru reușita acestei lucrări, El are ca aliat ceresc pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care mijlocește cu suspine negrăite, inexprimabile, după cum ne spune apostolul, în Romani 8, 26. Ni se umple sufletul de bucurie și de recunoștință, când citim în cărțile Spiritului Profetic că cererile copiilor lui Dumnezeu sunt luate în primire de Duhul Sfânt. Acesta le încredințează Mântuitorului ca să adauge la ele meritele Sale desăvârșite și așa le prezintă înaintea Tatălui nostru, care le primește și răspunde la ele după marea Lui bunătate și înțelepciune. Și, așa cum s-a mai spus și altădată, răspunsurile cerului nu sunt totdeauna după cum vrem noi, dar totdeauna pentru binele nostru. În veșnicile în care ne va duce Mântuitorul nostru. Îi vom mulțumi pentru felul cum a răspuns la rugăciunile și cererile noastre.

Serviciul divin de mărturisire este pentru noi înșine. Când ne simțim vinovați și împovărați de vreă faptă sau de vreun cuvânt care a rănit și a rănit pe vreun suflet și ne dăm seama că ce am făcut a fost împotriva voii lui Dumnezeu, vocea iubitoare și convingătoare a Duhului Sfânt ne determină să ne prezentăm înaintea Tatălui nostru ceresc și să-I cerem iertare atât Lui, cât și sufletului împotriva căruia am greșit. Acesta poate să fie soția, sau soțul, sau copilul, sau oricare suflet pentru care Mântuitorul Și-a dat viața pentru el. Desigur că, dacă problema este personală, o rezolvăm personal și nu cu ocazia serviciilor divine. Dar sunt și servicii divine când întreaga comunitate este chemată la mărturisire și la pocăință. O mărturisire deplină și exemplară, în care se vede o adevărată pocăință, zdrobire și durere pentru o faptă nedemnă, care a adus dezonoare și oprobriu, adică rușine, asupra Sfântului Nume al lui Dumnezeu, o avem în

Psalmul 51. Aici, David nu ascunde nimic. Aici, David recunoaște întreaga monstruoșitate a faptei sale. Mărturisirea lui este sinceră. El nu caută nici o justificare. El își asumă întreaga răspundere. Și cu întreaga lui ființă îndurerată și zdrobită se aruncă la picioarele Mântuitorului său, rugându-L să-i acorde îndurarea Sa iubitoare și curățirea sufletului său împovărat și pierdut. Asemenea adunări și asemenea mărturisiri sunt binecuvântate de Dumnezeu. Să avem deplină încredere în iertarea și curățirea oferită de Dumnezeu pentru păcătosul care se pocăiește, cât și pentru comunitatea care caută mila și dragostea Celui care ne-a răscumpărat.

Dar oricare din aceste servicii divine trebuie să fie aduse la îndeplinire cu multă solemnitate și seriozitate. Ele trebuie să atragă sufletele către Dumnezeu și către brațele deschise ale Scumpului nostru Mântuitor. Solemnitatea lor va atrage prezența sfințitoare a Duhului Sfânt care, în felul acesta, va sfinți întreaga asistență, iar sufletele sincere și doritoare vor simți că respiră atmosfera cerească. Orice serviciu de felul acesta va fi vizitat de către sfinții ingeri, care, cu prezența lor nevăzută, dar bine simțită, vor asista cu bucurie și vor raporta cu credincioșie cântările cu care se deschid serviciile divine, corurile care ne transportă către sferele cerești, lecturile care se prefac în mană a vieții, precum și rugăciunile prin care credincioșii laudă și binecuvântează pe Părintele lor ceresc și se consacră din nou pe altarul servirii Lui. Atunci, comunitatea lui Dumnezeu devine o poartă a cerului. Și sufletele pleacă mulțumite și recunoscătoare că iar au stat la masa îmbelșugată a Domnului, iar au fost satureate cu belșugul harului și al dragostei Lui părintești și iar au primit asigurarea că Mântuitorul va reveni în curând ca să-i ia „acasă“.

De aceea, serviciile divine din Casa lui Dumnezeu și desfășurarea oricărui fel de program trebuie să fie solemne și sfinte; nu trebuie punctate cu nici un fel de ilaritate, adică râsete și glume. În Cuvântul lui Dumnezeu nu avem nici un subiect care să dea loc la glume și râsete. În cărțile Spiritului Profetic, sunt mustrate și interzise asemenea practici. Scumpul nostru Mântuitor nu a ținut nici o cuvântare care să fi făcut pe oameni să dea loc la alte simțăminte decât de reculegere, solemnitate, pocăință în vederea vieții veșnice. În orice împrejurare a vieții și activității Lui mesianice, El a arătat blândețe, amabilitate și servire neegoistă. Oamenii se simțeau atrași către El și Îl căutau nu pentru altceva, ci pentru că învățăturile Lui erau curate, sfinte și mântuitoare. Așa trebuie să fie și slujitorul lui Dumnezeu din zilele acestea de pe urmă. El ține locul Mântuitorului și el, ca și Maestrul său, trebuie să fie plin de Duhul Sfânt.

Priviți-l pe Pavel, pe marele și eruditul apostol al Neamurilor. Câtă solemnitate în cuvântările lui, în serviciile lui divine! Câtă seriozitate în comportamentul lui zilnic! Câtă dragoste pentru sufletele răscumpărate cu un preț așa de mare! Pare că îl auzim și astăzi cum declara: „Pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig“ (Filip. 1, 21). Tot așa ni se spune că erau și colaboratorii lui.

Iar noi, din Marea Mișcare Adventă, suntem chemați de timp și de evenimente să călcăm pe urmele lor și îndeosebi pe urmele Mântuitorului nostru adorat, Isus. Binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți pe toți slujitorii și pe toți slujbașii bisericii Sale. Calea pentru umplerea cu Duhul Sfânt va fi pregătită. Lumea va recunoaște adevărata biserică. Suflete sincere vor fi adunate și cu toții vom întâmpina pe Mântuitorul, ca să fim cu El pentru totdeauna, pentru vecie.

Adoarme în Domnul sora Ciorbă Suzana, născută Tobias, membră a Comunității Adventiste din Gherla, născută la 10 noiembrie 1913, în localitatea Chesău, jud. Cluj.

Din tinerețe, caută adevărul și Dumnezeu o călăuzește. La vârsta de 19 ani, încheie legământul cu Mântuitorul său, căruia i-a rămas credincioasă toată viața. Bună creștină și mamă devotată, a avut bucuria să închine pe întâiul ei născut slujirii Evangheliei, pastorul Ciorbă Iosif.

Închide ochii în nădejdea nestrămutată a învierii din morți în ziua cea mare a răsplătirii finale.

Familia, frații și surorile pe care le-a iubit au condus-o la locul odihnei sale vremelnice.

Frații Timiș Alexandru, Restesan Gheorghe, Orban Ioan și Nagy Ioan au rostit cuvintele de mângâiere și nădejde ale Scripturii.

Redacția

- Moartea prematură a sorei Năstaca Pop Dan a produs conșter-nare în comunitatea din Vișeu de Jos. Născută la 7 iulie 1938, primește botezul la frageda vârstă de 15 ani, rămânând credincioasă Mântuitorului său și legământului încheiat cu El. Se căsătorește cu fr. Pop Dan, întemeind un cămin plăcut. Activă în comunitate, primă diaconesă, era prezentă acolo unde era nevoie de mângâiere, ajutor și sprijin.

Adoarme în Domnul pe deplin încredințată în făgăduințele Scripturii și iubirea Mântuitorului Său.

Cuvinte de mângâiere au fost rostite de sora Roza Zamfir, cea mai bună prietenă și soră a sa, fr. Boantă Gheorghe și Urdeș Gheorghe și de cel ce semnează aceste rânduri.

Feriți morții care mor în Domnul.

Pastor,
Zamfir Damian

SFÂRȘIT DE CALE

„Vei intra în mormânt la bătrânețe, ca snopul strâns la vremea lui“ (Iov 5, 26).

Adoarme în Domnul pe data de 18 octombrie 1993 fr. Ciurtin Ioan, membru al Comunității Frata, jud. Cluj.

Fratele Ciurtin Ioan a făcut parte din galeria acelor oameni care au fost vizibil marcați de comuniunea lor cu Dumnezeu. Plin de iubire față de Dumnezeu și față de oameni, cinstit și îndatoritor, s-a identificat timp de 60 de ani cu istoria adventă de pe meleagurile natale.

Deși a avut o viață zbuciumată și a fost greu încercat, el și-a dus până la capăt lupta cea bună a credinței. Într-o vreme când oamenii adunau averi și cumpărau pământ, el a oferit propria sa ogradă unde s-a construit, în vremuri grele, o frumoasă capelă ce străjuiește astăzi dealurile învecinate, ca o frumoasă cetate.

Glasul său blajin și plin de iubire a fost auzit în lunga sa activitate de prezbiter cu binecuvântare, indemnând, sfătuind, avertizând și binecuvântând.

Se stinge din viață liniștit, așa cum i-a fost și caracterul, plin de încredere în Mântuitorul său. Seninătatea feței sale spunea parcă tuturor: „Știu în cine am crezut!“

Serviciul divin de înmormântare a fost condus de un grup de pastori format din frații: Timiș Alexandru, Restesan Gheorghe, Leordean Grigore, din partea Conferinței, și cel ce semnează aceste rânduri.

Familia și frățietatea au fost mângâiați de făgăduințele Sfințelor Scripturi, convinși fiind că cel dispărut și-a isprăvit alergarea, s-a luptat lupta cea bună a credinței și

acum așteaptă în pulberea mormântului cununa neprihănită pe care, în ziua aceea a revenirii Sale, Domnul Dumnezeu o va da nu numai lui, ci și tuturor celor ce au iubit venirea Lui.

Pastor,
E. Dumitrescu

Adoarme în Domnul, la 17 iunie 1993, fratele Marcu Gheorghe, membru al Comunității Chir-nogeni, județul Constanța.

Născut la 10 octombrie 1925, a cunoscut de mic greutățile vieții. Având un spirit pătrunzător, căutând adevărata valoare a lucrurilor, fr. Marcu Gheorghe a cunoscut de tânăr adevărul Scripturii, vestit de biserica adventă. A fost botezat în iunie 1945 și s-a distins ca un tânăr serios și gata pentru orice lucru bun. În 1950, s-a căsătorit cu sora Reta, întemeind un cămin creștin, în care aveau să se nască trei copii. Pentru familie, a fost un om muncitor, un părinte iubitor, bun și plin de blândețe și răbdare. Cei ce l-au cunoscut au putut remarca vorbirea sa înțeleaptă, bunătatea sa și dorința de a arăta prin viața sa practică puterea Evangheliei. A fost mulți ani prezbiter al Comunității Chir-nogeni și s-a impus prin caracterul său echilibrat și prin râvna cu care vestea Cuvântul, căutând mereu menținerea unui înalt standard moral.

Vestea morții sale a surprins și a îndurerat nu numai pe cei apropiați ai familiei, ci și pe toți cei ce l-au cunoscut.

Deși îndurerat, așteptăm cu nădejde și încredere ziua cea mare a învierii dreptilor, după făgăduința lui Dumnezeu.

„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!“

Pastor,
Leonida Ghioaldă

U

UNDE ESTE DUMNEZEUL LUI ILIE

Înalta critică, filozofii, necredincioșii au considerat că este o mare prăpastie între „rajiune“ și minuni. Mulți dintre aceștia au spus cândva și unii mai spun și acum că nu pot exista minuni și n-au fost niciodată, pentru că Dumnezeu n-ar mai fi Dumnezeu, dacă El ar „frânge“ propriile Lui legi pentru a face o minune. Astăzi, unele ziare ne vorbesc mereu de minuni: „Icoane care plâng, transformarea în carne și sânge a prescurii sfințite și a vinului folosit la Sfânta Împărtășanie“, etc.

Minuni! Da! Psalmistul, plin de bucurie, spune: „Voi istorisi toate minunile Tale“ (Ps. 9, 1). „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul... pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!“ (Ps. 107, 8).

Am citit că în Scoția - în acest secol uluitor în care trăim - când s-a luat hotărârea să se rezidească în insula Iona mănăstirea Sf. Colomba, s-au izbit de o problemă destul de dificilă. Aveau piatră pentru ziduri, și aveau din belșug și foarte bună, dar nu aveau lemn pentru acoperiș. Atunci, s-au rugat ca Dumnezeu să le dea lemn pentru acoperiș. În noaptea aceea, s-a iscat o furtună puternică. Un vas care naviga spre estuarul Clyde, prins de furtună, a fost nevoit să-și arunce încărcătura în mare, ca să nu se scufunde. Vasul

se afla cam la 40 de mii de țărml insulei Iona și insula Mull. Încărcătura vasului... chereștea. Scânduri la dimensiunea de care ei aveau nevoie pentru acoperiș.

Când Ilie l-a întrebat pe Elisei ce ar dori ca un dar din partea lui, mai înainte de răpirea sa, acesta a răspuns: „Te rog să vină peste mine o indoită măsură din duhul tău.“ Profetul a spus că așa se va întâmpla, dacă el avea să fie atent, să-l vadă când va fi luat la cer. Și, așa cum știm, așa s-a întâmplat.

Deci, avem dreptul să așteptăm ca Dumnezeu să Se manifeste prin minuni? Sigur că da, pentru că, de multe ori, Dumnezeu ne ascultă prin minuni.

Deși atunci când unii din cărturari și Farisei au cerut Domnului Isus un semn, o minune, El a răspuns, în concepția unora, cam aspru: „Un neam viclean... cere un semn, dar nu i se va...“ (Mat. 12, 39).

Să reținem totuși faptul că, deși ar fi neînțelept să negăm existența minunilor, să negăm dreptul lui Dumnezeu de a lucra prin minuni, este nefiresc și greșit să condiționăm credința noastră de o minune. Când atârna pe crucea Golgotei, toți cereau un semn, o minune pe care să o vadă și ei... Dar Isus... n-a răspuns.

„Credința fiind o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite și o puternică încredințare în lucrurile care nu se văd“ (Evr. 11, 1), nu poate fi întemeiată pe „minuni“.

De fapt, noi nu suntem chemați să credem în minuni sau semne de dragul lor, pentru ele însele. Lucrul acesta ar uzurpa locul lui Dumnezeu, poziția Lui în credința și mântuirea noastră.

Să reținem că, după ce Ilie a fost luat la cer, Elisei a lovit

Iordanul cu mantaua profetului, dar el n-a spus: „Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat puterea ca să fac această minune“. Nu. Ci el a spus: „Unde este Dumnezeul lui Ilie!“

El n-a avut nevoie de minune pentru a crede în Dumnezeul lui Ilie, ci el credea puternic în Dumnezeul căruia îi slujea, și Dumnezeu S-a manifestat prin minuni. În credința și lucrarea lui, Elisei nu era tributatar minunilor, deși Dumnezeu a făcut mari minuni prin el.

Când am citit textul din Matei 12, 39, am omis intenționat ceea ce a spus Domnul Hristos celor ce îi cereau semne sau minuni: „Neam viclean și preacurvar!“ Semn... El avea să fie crucificat și a treia zi să învieze. Această ultimă minune a multelor minuni făcute de Domnul aici pe pământ nu este întrecută de nici o altă minune. Dar care era viața lor?

UNDE ESTE DUMNEZEUL LUI ILIE? Unde este comunitatea și slujirea dezinteresată a acestui uriaș personaj biblic? Unde este consacrarea și curajul lui sfânt? Cine mai ia astăzi aminte la avertizarea lui: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El...“ Dacă este Dumnezeul veacului acestuia... mergeți după el!

O categorică linie de demarcație trebuie să existe între ceea ce este sfânt și ceea ce este profan.

Este nevoie de o neîmpărțită credință și slujire a Domnului Dumnezeului lui Ilie, căci El doarește să întoarcă „inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți“.

Acum, când poporul rămășiței trebuie chemat la o reînviare a

evlaviei smerite și ascunse cu Hristos în Dumnezeu; când Dumnezeu lui Ilie dorește să ridice pe fiii profeților de astăzi peste prăpastia dintre mândrie și umilință, dintre aroganță și blândețe, dintre dorința de „minuni“ la o credință

puternică în Isus Hristos, dintre laodiceanism și puterea trăirii intense, vii în și cu Hristos, pentru cer va fi atunci ușor să reverse ploaia târzie asupra poporului Său, așa cum valurile tempestei a dus lemnul necesar pe țărnișurile insulei Iona!

Când și cine este gata să pună piciorul în Iordan?

D. Popa,
după O. Whidden
(R.H., 15 oct. 1992)

REÎNVIORAREA DE LA FAȚA LUI DUMNEZEU

„Mai înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu peste pământ, în mijlocul poporului lui Dumnezeu se va da pe față o așa reînviore a evlaviei de la început cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice.“

„În vremea aceea, mulți se vor despărți de bisericile acelea în care dragostea pentru lume a luat locul iubirii față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. Mulți, atât slujitori, cât și laici, vor primi cu bucurie acele adevăruri mari pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie vestite în vremea aceea pentru a pregăti un popor pentru a doua venire a Domnului.“

(E.G.White, T.V./425. 426)

„Predica trebuie să fie fidelă Cuvântului lui Dumnezeu, să înalțe Legea divină, să fie plină de puterea Duhului Sfânt; ea va cuprinde apeluri solemne și pline de căldură și va fi însoțită de o luptă cu Dumnezeu în rugăciune, pentru suflete.“

Care este astăzi cea mai mare nevoie a bisericii? O

reînviore a adevăratei evlavii printre noi ESTE CEA MAI MARE ȘI CEA MAI URGENTĂ DINTRE TOATE NEVOILE NOASTRE. A căuta acest lucru trebuie să fie prima noastră lucrare. Trebuie depus un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea lui Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu nu este binevoitor să reverse bi-

necuvântările Sale asupra noastră, ci pentru că nu suntem pregătiți să le primim. Tatăl nostru Cel din ceruri este mult mai dispus să dea Duhul Său Cel Sfânt celor ce-L cer de la El decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. Dar este de datoria noastră ca, prin mărturisire, umilință, pocăință și rugăciuni stăruitoare, să împlinim condițiile în baza cărora Dumnezeu a făgăduit să ne dea binecuvântările Sale. O reînviore poate fi așteptată numai ca răspuns la RUGĂCIUNE (1 S.M./121).

PARADOX

Universul adunat într-un orașel,
Infinitul așezat într-o iesle,
Spațiul concentrat într-un punct,
Veșnicia prezentă într-o clipă,
Cuvântul rostit într-o frază,
Trecutul spălat într-un simbol,
Viitorul curgând dintr-o cruce.

Ioan Mohora

„Dar unde, în bisericile zilelor noastre, este spiritul consăcării față de Dumnezeu? Mulți convertiți nu renunță la mândria lor și la iubirea lor față de lume. Ei nu sunt mai dispuși să se lepede de sine, să-și ia crucea și să urmeze pe blâmul și umilul Isus, decât înainte de convertire... Pământuri, bunuri și preocupări lumești absorb mintea, iar lucrurile de interes veșnic primesc doar o atenție trecătoare“ (T.V./423).